சிவராத்திரி
மலர்
இதழ் 2
பூஜ்யஸ்ரீ சத்குரு தாளி பாபா

சிரிப்பூத்திரி!!! மலர்!!!

இதழ் 2

பொருளடக்கம்

1. ஓர் ஸத்தான உரையாடல்----------------------------------76

௨. ஓர் தேவப்பிரம்ம ரகஸ்யம்----------------------------------1௨7

௩. தெய்வம் மனுஷ்யானாம்----------------------------------1௩5

௪. நாவடக்கமே முக்திக்கு சாதனை--------------------------1௪௨

எல்லாம் **நீ!**

ஸத்தியவாக்கை

ஸத்தியம் பேசு

தர்மம் செய்

நாவை அடக்கு

கருணையோடு இரு

"ஸத்தியம் பேசுவோம், தர்மம் நிலை பெறும்"

"ஸ்ரீ ஸத்குரு திருவடி துணை" "நம்பினோர் கெடுவதில்லை"

"தெய்வம் மனுஷ்யாணாம்" "யத் பாவம் தத் பவதி"

"ஸ்ரீராம், ஜெய ராம், ஜெய ஜெய ராம், ஓம்!"

"அகம் பிரம்மம், ஜகம் பிரம்மம்!"

"அகமே எல்லாம்!"

"ஜெகம், பரமம், ஜீவன்களும்"

"சிறிதும் இல்லை"

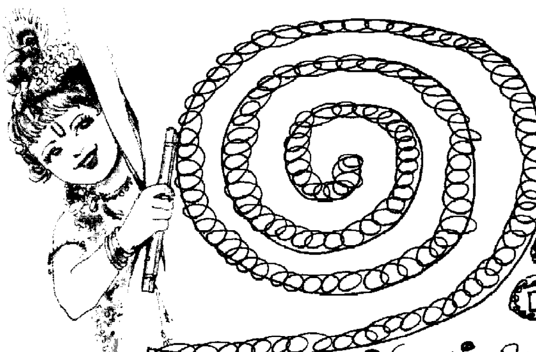

உ

ஓர் முக்கியம்.

(A) ஸ்ரீஸத்குருதிருவடிதுணை

(B) நம்பினோர் கெடுவதில்லை

(C) தெய்வம் மனுஷ்யரூபம்

(D) யத்பாவம் தத்பவதி

இந்த நான்கு ஸத்திய வாசகங்களும். ஓர் ஆன்மசாதகனுக்கு, போதுமான ஞானம்.

எல்லோரும் நல்லவர்களே!

எல்லோரும் நம்மவர்களே!

எல்லாம் நலமே!

உன் சந்தேகமே உன் எதிரி!

உன் நம்பிக்கையே உன் நண்பன்!

உ

ஸ்ரீரங்கநாதா உரையாடல்.

திருஆலவாய் மதுரை

சென்ற, 5-2-2009/ குருவாரமாகிய, வியாழன்
அன்று, திரும்பி வரும் சமயம், எம் ஆத்மானந்த
குழந்தைகளான **மஹேந்திரன் & இந்திரன் & இந்திரா!!**
எனப்பெயரிட்டு உள்ளார் போலும்?
இல்லத்தில், காலை உணவை ஏற்று, பின் மதிய
உணவையும் ஏற்று, சற்று ஓய்வு எடுக்கும்
சமயம், ஓர் **அசரீரி** ஒலியாக
வாக்காக, ஓர் வாக்கு வந்தது. அவ்வாக்கானது:-
ஒன்று **மற்றொன்றாய்** மாறுவதும்;
ஒன்று **மற்றொன்றில்** மறைவதும்;
சென்னையில், ஸம்ஹாரம் என ஆகும்.

ஓ

ஒலி என்பது வாக்காகும். 77

இவ் வாக்கானது ஜீவ நிலை என்றும்; ஈச நிலை என்றும்; பர நிலை என்றும்;

முனக! ஸ்ரீமகான்கள் பாரித்து சொல்லிவர் தொடரும்.

என்ற மூன்றின் நிலையில், வாக்கு வந்தது. உடனே, அங்கு ஓர் பேப்பர் வாங்கி, அதை அப்படியே, எழுதிக் கொண்டது அம்மைத்தியம். இதன் அர்த்தம், என்ன என, புரியாத நிலையில்,

எது அவ் ஒலியை! தோருந்ததோ,

அதுவே அவ் ஒலியை! விளக்கி அருளும்.

என, சும்மாவே சுகமாக இருந்தது, அம்மைத்தியம்.

அன்று இரவு, மாலைக்கடன், எல்லாம் முடித்து விட்டு, இரவு அதனுடன் ஒன்றி, சும்மாவே சுகமாக இருந்தது அம்மைத்தியம். மறுநாள்!

6-2-2009 வெள்ளிக்கிழமை!

அதிகாலை, 1-30 மணி அளவில், அதே குரல்! ஸ்பஷ்டமாக ஒலித்தது. அவ் வொலி, அம்மைத்தியத்தை, துயில் எழுப்பியது போலும்?

அவ் ஒலி:- கண்ணே பாப்பா! மணியே பாப்பா! எம் சேயே பாப்பா! கொஞ்சம், எம் நிலைக்கு, இறங்கி வர வாயேன்? ஓர் முக்கிய, செய்தியுடன் வந்திருக்கிறேன்.

(A) ஜீவ நிலை:— இது புண்ணிய பாவ சம்பந்தம் கொண்டதாகும். இது ஜனனமரணவிக்காலம்.

(B) ஈச நிலை:— இது சத்திய தர்மத்தோடு இணைந்ததாகும். இது மேலான பிறவிகளும் தொடரும்

வைத்தியம்:— ஹே குருதேவா! குருதேவா! நாராயணா! நாராயணா!! நாராயணா!!! ஹரே கிருஷ்ணா! ஹரே கிருஷ்ணா!! ஹரே கிருஷ்ணா!!! என இயல்பான ஒலி கொடுத்துக் கொண்டே, மெதுவாக எழுந்து, அம் வைத்தியம்

எம்பெருமான் ஸ்ரீ சிவபெருமான்

அங்கு ஆனந்த காட்சிக் தந்தார். உடனே அம் வைத்தியம் சுரேவனை கட்டில் விட்டு, கீழே இறங்கி, நிலைதடுமாறி, சாய்ந்து விழ, எம்பிரானும் அபய கரம் கொண்டு, அம் வைத்தியத்தை தாங்க, **ஸ்ரீபாதநமஸ்காரம்** செய்த நிலையில், ஆனந்தமாக புலம்பியது.

ஹரஹரமஹாதேவா! சம்போசங்கரா! ஜடாதரா! திரி சூலா! திரிநேத்ரா! வாமதேவா! நீறணிதேவா! சுடலைப் பொடியோனே! சர்வபரனே! அகோரகோர ஸம்ஹாரகர்த்தாவே! அம்பலத்தாண்டவா! பொன்னம்பலத்தரசே! எம் அப்பனே! எம் ஐயனே! எம் ஆனந்த கூத்தனே! ஒன்றிணைந்து ஒன்றாய் அமைந்தவனே! ஒலி ஒளி வடிவே! ஓம் பரசிவமே!

ஓ பந்தமுக்தி என்று 79

சொல்லக்கூடிய
சேவ தெய்வ யோகாந்
த்ர ப்ராப்திக்கும்
வழிவகுத்துக் கொடுக்கும்.
பரநிலை:- இது யோக
மாயா சம்பந்தம் கொண்டதாகும்
தொடரும் இங்கு

உம் ஸ்ரீ பத்ம பாதத்தில் எல்லாம் ஒன்றுக்கி,
பணிகிறோம் ஐயனே! இந்த ஏழையேன்! தேடிவந்,
யாம் செய்த, பாக்கியமே, பெரும்பாக்கியம்.
வந்த காரண காரியத்தை, விளக்கி அருளுங்கள்
எம் ஸ்ரீ மஹாதேவா! எனது தித்துப் பணிந்து அவர்
வாக்கிற்காக காத்திருந்தது, அம் பைத்தியம்.

ஸ்ரீ பெருமான்:- பரவாயில்லையே குழந்தாய்!
பாபா! உன் வாக்கிலும் இத்தனை நாமா!
வருகிறதே. ஆச்சரியம்தான்???

பைத்தியம்:- ஏன் பிரபோ இந்த கேள்வி? ஏன்
இந்த ஏழையின் வாக்கில், ஸ்ரீ பகவன் நாமா!
வராதா? வரவாகாதா?

ஸ்ரீ பெருமான்:- அவஸ்யம் வரவாம் பாபா!
ஆனால், சுத்த அத்வைதிகளுக்கு, ஸ்ரீ பகவன் நாமா,
இப்படி இயல்பாக வருவது, கடினமே! ஆனால் உன்
அத்வைதமோ! ஸ்ரீ பகவத் சாதகியும்!
குருவிசுகரண ஒழுக்கம்! இணைந்ததாகும் என,

பரம் இயக்கமற்ற
தன்மையால் ஓ
இயக்கமும் உற்ற
யோக மாயா பக்குவ
ஆன்மாக்களின்
அனுபவத்தைக் காட்டிக்
காட்டி அவ்வனுபவத்தை
பர ஒளியாக உணர்த்துவதும் இது **ஆத்ம**
ஞானிகளுக்கே பொருந்துவதும் தொடரும்.

ஸ்ரீமஹான்கள் வாயிலாக அறிகிறோம். மேலும்
நீ இப்போது துயில் எழும்போது சட உன்வாய் குருதேவா!
நாராயணா! ஹரே கிருஷ்ணா! என்றும் சிவ வேறு
தனில், ஹரேராம்! ஹரேராம்! என்றுதான் புலம்பும்.
சிவநாமாவை! அதாவது ஒன்று இதனை
சிவநாமாவாக்காரணம் என்ன? ஏதாவது விசேஷம்
உண்டா இருந்தால்?
வைக்லெயம் - ஹே கருணைக்கடலே! காருண்ய
மூர்த்தி! கைலாசபதே! **ஸ்ரீஸாம்பயே**!
இந்த ஒன்றுதான், ஆதிவேத மந்திரம்! அதுவே
எம் ஸ்ரீ ஸத்குரு அருளிய மந்திரம். அந்த ஒன்றின்
எல்லாம் ஒன்றென்று
நிலையில் வந்து கரைந்த ஒன்றுக்கு, எந்த **ஒரு**
மாந்தியாக! வந்தாலும் அந்த
ஒன்றுக்கு, அன்னியமில்லாத தன்மையால்,

ஏனையோருக்கே
இதுவொருந்தவு. (81)
மேலும் இந்த ஜீவ!
ஈசு! நிலவாக்கினை
தொகுத்து வாங்கி
அடியருக்காகவும் இது ஆகா
மயமாக இருந்தால் ஜன்மா தொடரும்
இல்லையானால் தொலையும்

முக்தியாக வருவதும், அதுவே!

அதை தெரிவிப்பதுவும், அதுவே!

அவ்விரண்டின் வாக்கும், அதுவே!
(வருவதும், தெரிவிப்பதும்)

அப்படியானால், நீ கண்டு வருவதில், என்ன
ஆச்சரியம் இருக்கிறது, தேவாதி தேவா?

ஸ்ரீபரமன்:— அனந்த ருக்ஷாந்தாயி பாபா! நீயோ
பேசத் தெரிந்தவன். பிடி கொடாமல் பேசுவதில்,
நீ ஒருவனே வல்லவன். வாக்கை வாங்கி வாக்கை
கொடுப்பதிலும், நீயே வல்லவன். அதன் காரணம்,
உன் வாக்கு பரஒளியாக இருப்பதால்,
அது இயல்பாக நடைபெறுகிறது. (அம் பைத்தியம்
இடைமறிக்க)

பைத்தியம்:— ஓம் அனந்த ரூபனே! தாங்கள்
இங்கு, இந்த ஏழையை, தேடி வந்த காரணம் என்ன?

ஜன்மா முடிவுறும் 42

வாக்கே செயவாக்
மாறுவதால் வாக்கில்
சர்வஜாக்கிரதையாக
இருக்கவேண்டும் பேசும்
வாக்கை நிர்ணயிக்க வேண்டும்
பெரிய வாக்கை காப்பாற்ற வேண்டும்.
இறைதிரு உணர்வாக்கால் இது முடியும் முடிந்து

ஸ்ரீ பெருமான் :- புகழுடை உங்கள் பிடிக்காது
தண்டனையும், அன்று பரிசளித்தோம் சரி சரி.
யாம், வந்த காரியம் என்ன வென்றால்?
சென்ற தினம், நீ திருஆலவாயில் இருந்த, உன்
அன்பர் இந்திரன் & இந்திரா! இல்லத்தில்,
தங்கி இருந்தபோது, நண்பகல், 12 மணி சுமாருக்கு,
ஓர் **இறை ஒலி!** கேட்டது. அதை உடனே
ஓர் பேப்பரில், குறித்தும் வைத்துக் கொண்டாய்.
ஞாபகம் இருக்கிறதா? அதையும் மறந்து விட்டாயா?

வைத்தியம் :- எம் பெருமானே! தேவாதி தேவா!
மஹா தேவா! **ஸொக்க ஒலி!** என்றால்
அது **காபோஸ்!** பணியில் காய்ந்து,
ஓய்ந்து, விழும் நிலையில் உள்ள, ஒலி இசைச்சலி
ஓசையென சட்டை செய்யமாட்டோம். அதை
பிரித்துப் பார்க்கவும், மனமில்லை. ஆனால் அன்று,
கேட்டதோ **பர** ஒலி அல்ல. **இறை** ஒலியாகும்.

ஸ்ரீபரமன்:— என்னதான் யாம் உன் தந்தையாகவும்! நீ எம் குழந்தையாகவும் இருந்தாலும் பாடம் மாறுமரும்மா? ஒன்றுமருமா?

வைத்தியம்:— நாங்கள் தெய்வமாக இருப்பதால் நாங்கள் பாடம் ஸத்திய தர்மத்தோடுதான் இணைந்திருக்கும். இணைந்து ஆகவேண்டும். தொடரும்.

இந்த ஏழை ஞானிகள் கிருபையாளரும், மெய் அன்பர்கள் ஆசியாளரும், இறைநிலையாகிய, சாட்சியாவனையவீ, அதிகம் இருக்க முடியாவிட்டாலும், ஸ்வ சாட்சியாவனையவீ நிலைக்கிருப்பதையும், இறை ஒலி எது? பர ஒலி எது? என அனுபவித்து, அறிந்துணர்ந்த தன்மையினைவீ, அதை உடனே குறித்து வைத்தோம் ஐயனே!

ஸ்ரீபரமன்:— அதை எப்படி, இறை ஒலிதனை என, நிரூபணம் உன்னால் பண்ண முடிகிறது பாபா?

வைத்தியம்:— சிரித்துக் கொண்டே இதென்ன கேள்வி தேவா? அன்று வந்தவாக்கு இந்த முன்னுதாரணே?
ஒன்று மற்றொன்றும் மாறுவதும்!
ஒன்று மற்றொன்றினுள் மறைவதும்!!
ஈசனின் ஸம்ஹார நிலையாகும். இது தானே?

வைத்தியம் :- அந்தியில் நாங்கள் பாடம் (84) கேட்டு அது ஆத்தியாகி நிறை வாகிவிட்டது நாங்களே ஸத்குருவாக பாடம் நடத்தும் போது நர்மா நர்மம் முழுவதும் நாங்கள். ஞானியாவ்கள் தருகின்றீர்கள் தந்து கொண்டும் இருக்கிறீர்கள் தொடரும்.

நடந்த

வைத்தியம் :- மாறுவதும்! மறைவதும்! ஸம்ஹாரமும்! **இயக்க நிலை!** தானே மஹா ஜோதா! இயக்க நிலை வாக்கு, இறை நிலை தானே? இயக்கமற்ற நிலை என்பதே, பர நிலையாகும் தானே?

ஸ்ரீபரமன் :- அம்மையே வைத்யமா! நீ எனது, பர ஒளி எனக்குறிப்பிடுகிறாய்?

வைத்தியம் :- ஞானம் அறிவின் அம்ஸமான சங்கரா! பர ஒளி என்பது, ஸ்ரீ மஹான்களின் ஜீவன் முக்தர்களின் **ஸ்வய அனுபவம்!** பற்றி வரும் ஞானமே. அவ்வொளியில் **பிரவர்த்தி!** இருக்கவே முடியாது

ஸ்ரீபரமன் :- அதுசரி மூத்தாய்! அதை இறை ஒளி! எனும் பீடமாக கூறும் நீ! அவ்வாக்கின் கர்த்தாக்களான, எங்கள் மூவரையும்! எப்படி காண்கிறாய்? எப்படி உணர்கிறாய்? கவனம் தேவை?

அதுவும் ஆர்த்தி 65

ஆகும் நிலையில் முடிவும்

பெற்றுவிட்ட அந்த நிலையில் தாங்கள்

தனியே காணவோ இயலவில்லை

உணரவோ

யாமேன் நீயே யாம் என ஆக்கிவிட்டோம் இயலே!

முடிந்தது.

வைத்தியம்:- பரவாயில்லையே, மஹாதேவா! பாடம் இங்கேயே நடக்கிறதா? இப்பாடம் யாருக்காக?

பிரமன்:- (முகவில் திகைத்தவாறு! பின் புன்னகைக்கிறான்) உனக்காக என்றுதான், வைத்துக் கொண்டேன். ஓஹோ! ஓஹோ! உனக்கு இப்பாடம் பொருந்தாதோ? சரி சரி! உன் அன்பர்க்குக்காக, என்றுதான் வைத்துக் கொண்டேன்?

வைத்தியம்:- அது என்னவோ! அப்படி மாற்ற வேண்டுமோ? இந்த ஏழைக்காக வென்றே, வைத்துக் கொள்ளவா மேலே இது உம்மிடம் பாடம் கேட்கும் குழந்தைதானே?

பிரமன்:- என்னதான், எம் குழந்தையாக நீ இருந்தாலும், யாம் உன் தந்தைதானே? உன் பக்குவம் இல்லையே?

வைத்தியம்:- (பலமாக சிரித்து விட்டு) ஹே பரமபுருஷா! பராத்பரா! பரமேஸ்வரா! இந்த வாக்கின் **வழக்கு!** தேவைதானா?

ஓர் அரிய விளக்கம் (A) பரம் பொருள்! (86)
பவர் ஸ்டேஷனாகும்.
ஸ்ரீ ஸத்குருதேவர் மெயின்
பாக்ஸ் ஆகும். ஸ்ரீ பகவான்
என்ற ஏ.சுவிட்ச் ஸ்விட்ச்
போர்டு ஆகும். ஜீவராசி என்பது மிக்ஸி! கிரைண்டர்
T.V. போன்ற உபகரணங்கள் ஆகும்.

ஸ்ரீபரமன்:— எப்படியோ, பாக்கின் வழக்கு தொடர்ந்துவிட்டது. அது **அனந்தா** இருந்தாலும் தேவை பார்க்கிறேன். அது **ஸத்தாகு** இருப்பதால், சற்று தொடர்ந்து முடியட்டுமே?

வைத்தியம்:— தாங்கள் கேள்வி என்னவோ தேவா?

ஸ்ரீபரமன்:— என் மூன்று கேள்வி:— எங்கள் மேலவரையும், எப்படி காண்கிறாய்? எப்படி உணர்கிறாய்? என் இரண்டாவது கேள்வி? என்னிடம் பாடம் கேட்கும் நீ, என்னை தந்தையாக பாவிக்கிறாயா? ஸத்குருவாக பாவிக்கிறாயா? இதுவே என் இருகேள்விகளாகும்?

வைத்தியம்:— இது நல்ல வேடிக்கை ஐயனே! சரி சரி! உம்மை **புதுமையை**! யாம் உம்மை புதுமையாக **ஸ்வீகாரம்** ஒலிப்பது **பரவசமே**! (ஸ்ரீபரமன் இடைமறித்தார்)

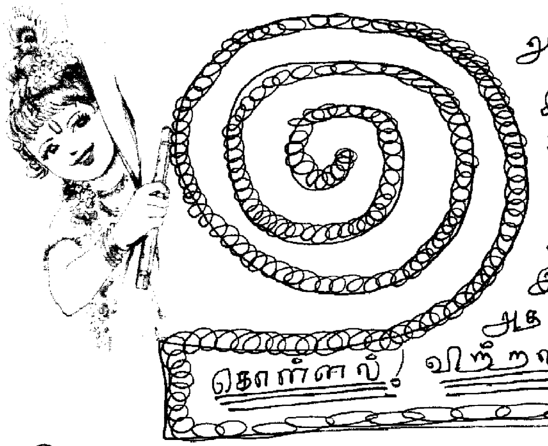

அது இரும்பு மட்டும் இருந்து என்ன பிரயோஜனம்?
இயக்கம் இல்லாத ஒன்று இருந்தும் இல்லாதது தானே?
அதாவது முதல் இல்லாமல் கொள்ளல்! விற்றல்! ஏது???

ஸ்ரீமமன்:— பொய்யாமா பொய்! இப்போது நீ என்ன சொன்னாய்? ஸ்வீகாரத இருந்தாலும் ஒலிப்பது பர ஒலியே! என்றயே இது எப்படி பொருந்தும்? எப்படி உண்மையாகும்? நீகூறும் அது! இயக்கமற்ற ஒன்றுதானே? அது எப்படி பர ஒலிக்கு காரணமாக முடியும்?

மைத்ரேயன்:— அதுவாக! இருந்து ஒலி! வருகிறது ராம் அம்ப பரமனே!

இயக்கமற்ற யாம், உன் மூலமாகத்தானே இயங்க முடியும்? பவர் ஸ்டேஷன் அல்லது,
அதாவது யாம் மின்சார மெயின் பாக்ஸாக இருந்தாலும், நீ என்ற ஸ்விச்! இல்லாமல் ராம் இருப்புதான்! தெரியுமா? ராம்!

பேரானந்தம் 88

என்றால் ஸ்ரீபகவன்
நாமங்களை சொல்லியும்
போது அறியாமையின்
இருள் அகன்று அதனால்
சந்தேக கலக்க பயம்
இல்லாமல் நமக்கு நாமரூப இன்பம் தோன்றுமல்
ஸ்ரீபகவத்சொரூபானந்தம் தோன்றுவதும் நாடகம்

இயக்கம் தான் உண்டா!

யாம்! என்றால் **நீ!** இல்லை! ஆனால்???

நீ! என்றால் **யாம்!** உண்டு. ஆனால், யாம்

இருந்தும், இயக்கம் இல்லாத தன்மையானால், யாம்

இருந்தும்! இல்லாத **ஒன்றே!**

குறிப்பு :- யோகமாயா! இல்லாமல், யோகமாயாவுக்கு இருப்பும் இல்லை! இயக்கமும் இல்லை!

ஸ்ரீமாமன் :- ஹேமராம்பொருளே! உன் திருவடி பணிகிறோம். இனி எம் நிலைக்கு, இறங்கி வந்து உரையாடவும். எம் கேள்விக்கு விடை என்ன?

வைத்தியம் :- ஹே மஹா தேவா! சதாசிவா! ஸிதம்பரேசா! ஸித் விலாசா! ஸிதானந்த மூர்த்தியே! இந்த உதவாக்கரை வைத்தியத்தை, உம் குழந்தையாக ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் மழலை மொழியை **பர ஒளியாக!** ஏற்க வேண்டும் ஐயனே!

பேரானந்தம் (49)

மந்திர நிலையில்
மந்திர பூர்வமானது

இது யோகமாயா சம்பந்தம் கொண்டது இங்கு
மந்திரங்களின் மூலம்

ஒலி ஒளியை பெற்று அனுபவிக்கும் பெயர்
அளவின் ஆனந்தமாகும்.

(A) முதல் கேள்வி:— எங்கள் மூவரையும், ஸ்ரீபிரம்ம தேவன்! ஸ்ரீமந் நாராயணன்! ஸ்ரீ சிவ பெருமான்! எப்படி காண்கிறாய்? எப்படி உணர்கிறாய்??

பதில்:— உங்களை காண்பது என்பது மனக் கண்களால்! முடியாத காரியம்.

காரணம்:— கற்பனை!க்கு எட்டாத வடிவமாகும்.

ஆனால், அறிவும்! ஓர் கருவியாக இருந்தாலும், விஷய ஞானம் அங்கு இல்லை. ஸத்குரு பேரானந்தம்! மட்டுமே உண்டு.

அந்நிலையில், உங்களை ஒளியாக காணலாம்.
" " ஒலியாக உணரலாம்.

ஸ்வயம் ஜோதி ஒளி! பொருள்! ஓம்!
பிரணவாகார ஒலி!

இ

பிரத்தியக்ஷ 90

சொரூப தரிசனம்

என்பது வந்து! இருக்கும்!

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாகிய விநாயகன்!

முருகன்! ஆகிய இவ் இருவ

ரும் பிரத்தியக்ஷ

சொரூபம் செய்ய முடியும் இது

அறிவால் மட்டும் முடியும்.

மனதால் முடியாதும்.

நாம் இன்னும் சாஸ்திரங்களையும் சேர்க்கலாம்.

மேலும், ஜோதி! ரூபியான் ஆதாரம் நீவிர் இருவரும்

ரக்ஷகனும்! உருகும்!

உள்ளத்துடனும்! கதறி அழும்!

பக்குவ ஆன்மாவின் முன், மனத்திரையை

நீக்கி, அறிவு! பார்வையை கொடுத்தும்,

பரப்பிரத்தியக்ஷமாக

காணும் நிலையில், வருபவர் நீவிர் இருவரும்.

இது இந்த ஏழையின்! ஸ்வய அனுபவம்.

உங்கள் இருவருக்கும், எந்த தோற்றமும் இல்லை தான்

அதன் காரணமாகவே நீவிர் இருவரும் பரமரூப!

அம்சம் கொண்டவராவீர். அப்பக்குவ ஆன்மா,

ஸ்ரீமான்களால் உணர்த்தப்பட்டது!

பரப்பிரக்கியசுடி சொரூபதரிசனம் என்பது **இருப்பு** மட்டும் உடையவர்களான **ஒ** பிரம்மன், நாராயணன்! சிவபெருமான் ஆகிய மூவரை மட்டுமே மனிதர்கள் பாராயில்லாத சாரும் என ஸ்ரீ அறிகிறோம். தொடரும்.

எந்த **வடிவத்தையும்!** ஏற்று கருணையால் நிலையாய் வருபவர்கள் நீவிர் மூவரும்.

உண்டு! என்றால், நீவிர் மூவரும் உண்டு.

இல்லை! என்றால், நீவிர் மூவரும் இல்லை.

அதன் காரணம்:— தோற்றம் இல்லா உங்கள் மூவருக்கும், தோற்றம் கொடுக்கும் **அறிவு!** **இல்லாத!** தன்மையால் இல்லை என்கின்றனர் பூரணம் படைத்த மனிதர்கள்.

அதன் காரணம்:— நாமரூப, ஜகஜீவ, சொந்தபந்த **மயக்கமனம்!** ஆகும்.

தோற்றம் இல்லா உங்களுக்கு, தோற்றம் கொடுக்கும் **அறிவு!** உள்ளவர்களே, உங்கள் மூவரையும் உண்டு என்று நம்புகின்றனர் (அறிவின் நம்பிக்கை)

நம்பிக்கையே! உங்கள் மூவருக்கும் தோற்றம் ஆகும்.

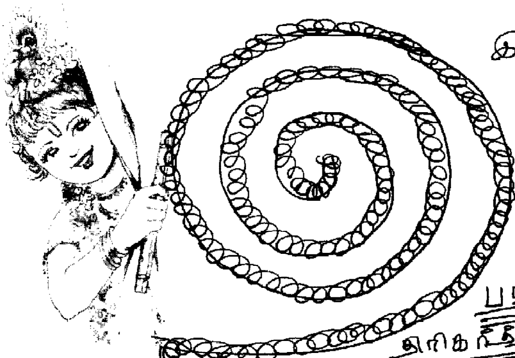

இந்த திரிகர்த்தாக்கள் நிலையில் பரமே கருணையோடு

92

இறங்கி வருவதாக பொருள் கொள்ள வேண்டும். இருப்பு மட்டும் உடையது பரம். திரிகர்த்தாக்களோ **நாமமே** இருப்பாய் உடையவர்கள் எனப் பொருள்படும். இதன் விளக்கம் பின்பகுதியில்

நீவிர் மூவரும், **நாமா**வாலும், தோற்றம் பெற முடியும்.
,, ,, **மந்திரம்**களாலும் ,, ,, .

ஓம் என்ற **பிரணவம்** **முன்பு!** போடப்பட்ட எந்த நாமாவும், மந்திரம் ஆகும்.
அப்பிரணவம், போடாத **எந்த** நாமாவும், **நாமாவே** ஆகும்.

இங்கு மந்திரமோ! நாமாவோ! முக்கியமில்லை.
உருக்கம், ஏக்கம் காணும் துடிப்பு நிலையில் **கண்ணீர்** பெருக்கும் ஆக இம் **மூன்றுமே** உங்களுக்கு அடியவர் கொடுக்க முடியுமேயன்றி, வேறெந்த உபாயமுமில்லை என்பதே சத்தியம்.

ஓ பொன் மங்கிடாது இருந்து மதிப்பும், மரியாதையும், போற்றலும், பெறுவதால் அதை ஈசன், (93)

நிலையென்று பண்டிதர்கள் சொல்வர். அப்பொன்னை ஆவரணமாக தம் மாயாவினால் மாயம் போட்டு தொடரும்

இவையாவும், காணும் காட்சி நிலையாகும்.

இனி உணருங்கள், காணும், அத்தெய்வீக காட்சியில் மயங்காமல், அதாவது தெய்வீககாட்சியாகிய, பொன், மயக்கம் வேண்டாம் என்றும், உபயோகமற்ற மண்ணாகிய (பரமாகிய) ஐக்கிய சொரூபம் ஒன்றே மெய் என்ற உறுதியுடன், அனைத்து அண்ட சராசரங்களை மறந்தோமைத்தோ? ம்.

தாவர ஜங்கமங்களும், அனைத்து உயிரினதால சரீரங்களும், அம்மண்ணுக்கு. அன்னியமில்லை என்ற, உறுதி நிச்சயத்தால் தெளிந்து,

அது இறைவன்! (94)

நிலை மெய்யுணர்வு!

அந்த அநுபவத்தை

நாமங்கள்!

பல பல விதமாக மெய்யுவதால் மகிழ்வு! அந்தந்த கௌரவம்! புகழ்! பணம்! பதவி! மெய்யுவதால் தோன்றுகின்ற கற்பிதமாய் உண்டாகி விடுகிறது முடிந்தது.

அதேபோல் மனிதனும் தெய்வமாக மாறலாம். இவன் ஒதுக்கம்! உருக்கம்! கண்ணீர் பெருக்கம்! தெய்வத்தின் கருணையும் இணைய வேண்டும்.

மண்ணாகிய பரமே! பரமாகிய மண்ணே! பரமாகிய நாமமே! நாமமாகிய பரமே! என்று

மெய்யுணர்வோம்! இருப்பதே

உணர்வு! நிலையாகும்.

முன்கூறியது காணும் நிலையாகும், பின் கூறியது, உணரும் நிலையாகும்.

இதன் உண்மை என்னவென்றால்?

தன்னை! உண்டு என, நம்புகிறவன் எவனோ,

அவனுக்கு! மட்டும் நீவிர் வேறும் உண்டு.

தன் இருப்பை! நம்பாமல் (தன்னை) இல்லை (தன்னை நம்பாமல்)

என, எவன் சொல்கிறானோ, அவனுக்கு, நீவிர் வேறும் இல்லை. முடிவாக சொல்கிறேன்.

உங்கள், மூவரையும், இந்த ஒருமைக்கியம்!

காண்பதனால் ஏற்கும்! ஆக காண்கிறோம்.

தன்னை தான்
உண்டென
நம்பாதவன்

தெய்வத்தை உண்டு
என நம்ப முடியாதும்
நம்ப இயலாதும். தன்னை
தான் உண்டென எவன்
நம்புகிறனோ அவன் தெய்வத்தை நம்பியே
தீருவான். நம்பியே ஆக
வேண்டும்.

உங்கள் இருவரையும், இந்த ஏழை வைத்தியம்!
உணர்வதானால் உமையாக!
சொல்லப்பட்ட, பிரயோஜனம் அன்றதாணு;
மண்! என்ற பரசொரூபமாகவே!
உணர்கிறேம். அதாவது?

ஸத்குருவாய் காண்கிறேம். பரசொரூபமாய் உணர்கி
தர்த்தவாத காணவும் இல்லை. உரைவும் இல்லை. றேம்.

(B) இரண்டாவது கேள்வி :— எம்மிடம் பாடம்
கேட்கும் நீ! எம்மை தந்தையாக பாவனை
பண்ணுகிறாயா? ஸத்குருவாக பாவனை பண்ணுகிறாயா?

பதில் :— எம்பிரபுவே! ஓ எம் தந்தையான மஹா
தேவா! இது சற்று சிக்கலான கேள்விதான்.
இருந்தாலும், இந்த ஏழையை, மன்னித்து, இதை
தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்னும் தாங்கள்
திருவடியணிந்து, மீண்டும் மீண்டும்! மீண்டும் மீண்டும்
மீண்டும் மீண்டும்! வேண்டிக் கொள்கிறேம்.

அதன் காரணம்:- இம்மனம் படைத்த மனிதனின் அறிவின் வடிவில் தெய்வம் தோன்றி தம் இருப்பை உணர்த்துகிறது. அத் தெய்வத்தின் பிடியில்

96

இ

மாயாவின் பிடியில்

இம்மனிதன் இருக்கின்ற வேறுபாடும் (சாதியும்) ஒழிந்தது இல்லை

இனி விடையாவது:- ஓ எம் ஐயனே! யாம் உம்மிடம், பாடம் கேட்கும், இந்த நிலையில், **பிறந்தவீடு** பாடம் ஆகும். அதாவது, தெரிந்தும், தெரியாமலும், புண்ணிய பாப **வினை** தாவம்! எடுத்த கண் மையால், இத்தாவத்தால், **இல்லற** தர்மத்தையும்! **பரிபாகவத** தர்மத்தையும்! இவ்விரண்டையும், எந்த எதிர்பார்ப்பும், இல்லாத நிலையில், வியாபாரம் அற்ற நிலையில் செய்யக்கற்றுக் கொண்ட தன்மையால், இவை ஒழுக்கத்தின் அடிப்படையாக, கொண்டதாகும். இதன் **பிறந்தவீடு** பொருளாதயத் தன்மையாவது

ஓர் உண்மை 97
என்னவென்றால்
நீ உன் அறிவின்
உருகிஎண்ணத்தால்
ஸ்ரீ பரம் பொருளுக்கு
ஸ்ரீமகவானின் வடிவம்
கொடுக்கிறோம். அதுவும் ஏற்றுக் கொள்கிறது
அது கருணையோடு ஏற்றே ஆக வேண்டும். ஏற்கும்

ஸ்ரீபகவத் சொரூபமாகவும் இதனை,
தேவதை குணங்கள் நாசமாகவும் இங்கு
ஸத்வ குணம் மேலோங்கவும் இதுவே,
யாம் பிறந்த வீட்டின் அப்பா அம்மா
நிலையாகவும் இந்நிலையில் உண்மை எம் அன்பு
தந்தையாக காண்கிறேன் ஐயனே.
எம் தந்தையின் பாடமும் இதுவே யாகும்.
அடுத்து,
யாம் பருவம் அடைந்தபின், எம்மை ஒருவர்
கையில் பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு,
உம்முடையதாகி விட்டது. இங்கு உம் கோத்திரம்
இயக்கமும் ஸ்ரீ அம்சமே.

இ ஆசை

உண்மையை (98) கூறியபடியால் நாமரூப ஜகத்தை புரியும் போது, நீயே புண்ணிய பாப வினையை தேடி அவ் வினைக்கேற்ற வழி நீயே உனக்கு ஓர் தாவம் உருவாக்கிக்கொள்கிறாய். முடிந்தது.

பின் இங்கு, எம் நிலை கண்டு, எம்மை கைபிடித்து ஆட்கொள்ளும், நிமித்தம் வருக!

கனவைதஜாக்ரத்துவாக அம்பரமே இறங்கி வருகிறது. எம் கைப்பிடித்த கனவின் ஜாக்ரத்து நிலையால், பாடம் மாறுகிறது. அதாவது அத்தநில்! பெறுகிறது. அதாவது வேதாந்த பாடமாக மாறுகிறது. முன் ஒழுக்கத்தின் நிலையில், இல்வாழ தர்மம் & பரியாகவத தர்மம் அமைந்த பாடமானதை, இனி ஏற்கும்! பாடமாகிய, வேதாந்தத்தின், சுத்த அத்வைதத்திற்கு

ஸத்குருவை காண்பது என்பது அவர் பர!99 சொருபமாகவே இருந்தாலும் மறை வடிவில் உள்ள உலகிற்கு நம்பிக்கை ஏற்படுவதற் காகவே அதுவே ஓர் தூலவடிவம் எடுக்கும்

அடிப்படை அஸ்திவாரம் ஆகும்.

இந்த அஸ்திவாரம் இல்லாமல், அந்த வேதாந்த அத்வைதம்! நிஷ்டை! நிற்க முடியாது. நிலைத்து நிற்க இயலாது. இந்த அஸ்திவாரம் இல்லாமல், அந்த வேதாந்த அத்வைதம் இல்லை! என்றே, பிரமாணமாக சொல்லுவேன்.

ஆகவே இந்த வேதாந்த அத்வைதத்தை அருளும் ஸ்ரீபதியே (ஸ்ரீ ஸத்குருவே) பரிபூரணம் ஆகும்.

ஆகவே எம் ஐயனே! பரம்பரா! பரம புருஷா! தயாபரா! புருஷோத்தமா! நீரே பரம் ஆவீர்! நீரே தந்தையும் தாயும் ஆவீர்! நீரே ஸத்குருவும் ஆவீர்!!

(நீவிர் கண்டு இடம் பெறுகிறீர்)

இ

உன் போன்று
தாங்கியவர் 100
இருக்கிறதென்று
உணர்வாயாகும்
ஆனால் சத்குரு
என்பவர் ஒளிக்கு ஒளி
வடிவம் என்பது சத்தியமே
முடிந்தது.

நீரே

இயக்கமற்ற பரமும் ஆவீர்.
இயக்கம் உற்ற ஈசனும் ஆவீர்.
ஆருயிராய் ஜீவனும் ஆவீர்.

அதற்கு! அன்னியமாய் நீவிர் மூவரும் இல்லை.
மேலாக்கு! அன்னியமாய் யாரும் இல்லை.
எமக்கு அன்னியமாய் எவரும் எவையும்! இல்லை.

இது சத்தியம்! இது சத்தியம்!! இது சத்தியம்!!!

ஸ்ரீராமன்:- இதுவரை அமைதியின், ஆனந்தமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர், சபாஷ் கொழுந்தே! சபாஷ் மைந்தா!! சபாஷ் பாபா! சபாஷ் பாபா! என கை கொட்டி, பலமாக வே சிரித்து விட்டார். பின்னர் அவர் சொன்னது:- சத்குரு! சத்குரு தான்! பகவான் பகவான் தான்! நீ அதன் அம்சமாகவே இருப்பதால், இப்படி தங்கு தடையின்றி கடல் மடை திறந்தது போல்!

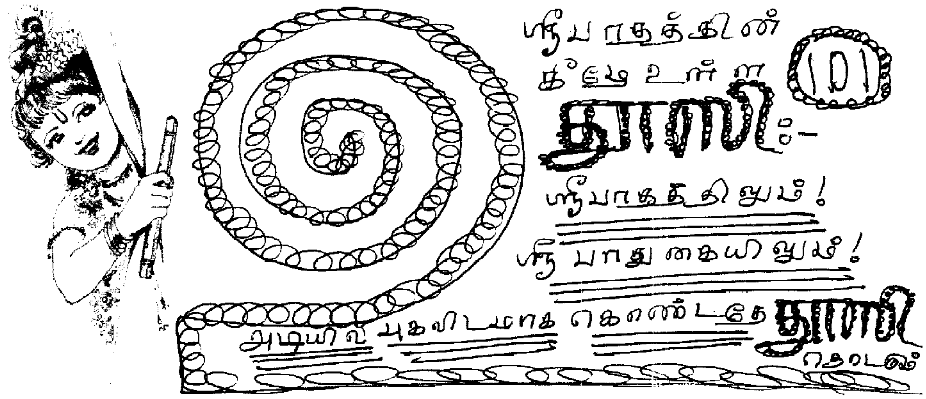

ஞான அமுத பிரவாகம் பொங்கி ததும்பி வருகிறது எம்பெருமானே! என உரைத்துக் கொண்டே, அம்மைக்கியத்தை நோக்கினார் ஸ்ரீமாமன். அம்மைக்கியத்தை காணோம். அம்மைக்கியம் ஓர் மண் புழுவைப் போல் ஆகி,

அவருடைய ஸ்ரீபாதத்தின் உள்ளே நுழைந்து, ஓய்வாக சுகமாக சும்மா இருந்தது போலும்?

எம் ஸ்ரீமாமன்! தேகுலந்தனிப் பாபா! இதென்ன வேடிக்கை? ஏன் இப்படி இப்படி ஆனாய்? இப்படி ஆனதை இதுவரை, யாம் கண்டதே இல்லை. போதும் இந்த விளையாட்டு. இதை நீயாக வெளிவந்த, கேள்விக்கே, இன்னமும் விடைகாணவில்லையே!

நாம் இருவரும். அதற்குள் இப்படி ஆனால் எப்படி முடியும்? உன்னுடைய நிலைக்கு வருவாயாக, என்று சொல்லியவண்ணம் தம் கரவால் தோண்டி எடுத்த மண் புழு!

ஸ்ரீபாதம் (102)

இல்லையேல்
தாஸிக்கு புகலிடம்
வேறு எங்கும் இல்லை.
தாஸிக்கில்லையேல்
ஸ்ரீபாதத்தின்றி இருப்பும் இல்லை.

தொடரும்

மறுகணம்! அப்பைத்தியம் என பழைய நிலைக்கு, வந்து போயும்? பழைய நிலைக்கே வரவைத்தார் எமதய்யன்.

பைத்தியம்:- போதும் ஐயனே! போதும் விநாயகா! தாங்கள் வந்த காரியத்தை, நிகழ்த்துங்கள். அது நிறைவு பெறட்டும்? என ஸ்ரீ பாதம் பணிந்து மௌனமாய் நின்றது பைத்தியம்.

ஸ்ரீபரமன்:- ஹே அன்பின் சேயே! அறிவின் பாமா! உன்னை புகழாமல் இருக்கவும், என்னால் முடியவில்லை. (யாராலும் முடியாது) காரணம்:- உன் எளிமை! அடக்கம்! பணிவு! எளிமையின் இனிமையான, அனுபவபாடம்! ஆனால் அதை உன்னால், அணுவும் ஏற்க முடியவில்லை. உன்னை திட்டவோ! கண்டிக்கவோ! எந்த வழியும் இல்லை. உன்னிடம் எப்படி உரையாடுவது, என்றே விளங்கவில்லையே பாபா? ஆனால் அன்பர்களுக்காக உரையாடவும், வேண்டும். உன்னை விட்டால்

நேரமும் இல்லை.

இதன் காரணம்: 103

ஸ்ரீமாதுக்கை

பூமிதான்

தாங்க வேண்டும்.

தாங்க வேறு இடம் இல்லை.

அப்பூமியோ பரமாணுக்களால் தொடரும்.

எங்களுக்கு! வேறு வழியும் இல்லை.

எங்கள் மாயாவை! வைத்து, உன்னை
வேறு வழியில், ஆட் படுத்துவாய் என்றால். அங்கே
எங்கள் மாயாவும் பயன்! அற்றதாய் விடுகிறது.

வைத்தியம்:- (இடைமறித்து) ஓம் தேவாதி
தேவா! ஸத்திய சொரூபா! ஸத்வ குண ஸம்பன்னனே!
உங்கள்! திட்டமிட்ட நாடகத்திற்கு,
வைத்தியம்தான் வேண்டும். உங்கள்
இந்த எளிய எம்மை விட முடியவில்லை. அதேபோல்
அடியவர்க்கும்!

எமக்கும், உங்களை விடவும் முடியவில்லை, வேறு கதியும்
இல்லை.

சரி ஐயனே! அவ்வாறு ஒலிக்கு, விடையளியுங்கள்
யாரோ? எம் அன்பர்கள் அறிவுடன் அகந்தாகவே
காத்திருக்கிறீர்கள் ஸ்வாமி! அதை முடித்துவிட்டு,
தாங்கள் விடை பெறலாமே?

இணைந்து பிரிந்து! சேர்ந்த (104)

ஒன்றும் அந்த பரமாணுக்களும் தானியம் ஒன்றேயாகும் அத்தானியே பரமாகியமாம்

ஆகும். அம்மண்களே பரமாணும். பரமே நாமாகும் நாமே பரமாகும். ஆகவே எல்லாம் ஒன்றே.

குழந்தை

ஸ்ரீபரமன்:— ஹே ஆனந்தபாபா! நீதான் அதற்கு, விடைகூற வேண்டும்?

வைத்தியம்:— பரமா? அதற்கு விடையா? இது எப்படி, சாத்தியமாகும் பிரபோ?

ஸ்ரீபரமன்:— ஏன் சாத்தியமாகாது பாபா?

வைத்தியம்:— அந்தோ, **இறைவி!** இறைவிக்கு, இறைவனே பதில்கூற வேண்டும். அவதானமே நியதி?

ஸ்ரீபரமன்:— நீயும், எம் அம்சமே தானே பாபா? ஏன் நீ பதில்கூற ஆகாது?

வைத்தியம்:— ஹே தேவா! உம் வாக்காலேயே, இந்த ஏழையை! **ஸத்குரு** என சொல்லிவிட்ட பின், எனக்கு அத்தகுதி எப்படி வரும்?

ஸ்ரீபரமன்:— ஹே ஆனந்தபாபா! நன்றாகவே சொன்னாய். **வாக்கை!** வைத்தே **அவ் வாக்கை!** மாற்றுகிறாய் போலும். பரவாயில்லை யாமே கூறிவிடுகிறோம்.

ஈசனின் **மாயா!** (105)

அம்வைத்தியத்திடம்
மயன் அறியப் போக
காரணம் யாதெனில்:-
அம்வைத்தியம்
யோகமாயீ!
கருணையைப் பெற்ற தன்மையால்
தொடரும்.

ஸ்ரீராமன் :- அவ்வாக்கு மூன்றையும், மீண்டும் ஒருமுறை, ஞாபகம் வருமாறு சொல்வாய்?

வைத்தியம் :- ஓ ராமனே! ஸ்ரீராமனே! பரப்ரம்மனே

(1) **ஒன்று மற்றொன்றாய்!** மாறுவதும்;

(2) **ஒன்று மற்றொன்றிலுள்!** மறைவதும்

(3) ஈசனின் **ஸம்ஹார நியோகம்!**

இதுவே, அம் மூன்று வாக்கியங்களாகும் ஐயனே.

ஸ்ரீராமன் :- (1) ஒன்று மற்றொன்றாய் மாறுவதும்:-

இது **ஸ்ருஷ்டியின்!** விசேஷமாகும்.

இதை எல்லா நாமரூபங்களும் **மண்ணே!**

என்றும். மண்ணுக்கு அன்னியமாய், எதையுமில்லை என்ற **கூட** உணர்வு! இருந்தால்மட்டுமே;

இவ்விளக்கம் உரைமுடியும். அதைவிடுத்து

யோகமாயா! பயந்து போயிற்று என சொல்வது ஓர் நாணயின் முன் யோக மாயாவின் மயக்கம் செய்யாது என பொருள்படும்.

யோகமாயா

பயன் அற்ற தாய் 106

போய் விடுகிறதென

ஸ்ரீ ரமணர் கூறுகிறார்

இங்கு உங்கள் நம்பிக்கையே

இப்பழமும்! ஆகும் முடிந்தவ.

சந்தேக, கலக்க, பய உணர்ச்சி இருந்தால், இவ் விளக்கம் பெற முடியாது, என்பதே சத்தியமாகும்.

எல்லாம் மண்ணே! என உணர்ந்து விட்டால், ஆரம்ப சிருஷ்டியிலிருந்து இந்த நிறை வரை, அனைத்து நாமரூபங்களும், அசைவன! அசையாதன! சஞ்சாரம் செய்வன! தாவரங்கள்! தோற்றம்! இருப்பு! மாற்றம்! மறைவு! ஆகிய இவைகளோடு கூடி, அது பிரமாணமாவது, கூடுவதும் இல்லை. குறைவதும் இல்லை.

ஒன்று மற்றொன்றாய், மாறுமே தவிர மறைவதில்லை.

இதுவே, அசைக்க முடியாத உண்மையாகும்.

குறிப்பு:- சமுத்திரம்! கடல்! நதி! ஆறு! ஓடை! ஏரி, குளம்! குட்டை! சாக்கடை! கிணறு! என

இறை! யோகமாயாவின் தன்மையையும், இயக்கத்தையும், (107) அறிவாள். மட்டுமே உரைமுடியும் மனதால் உரை முடியாது.

அதேபோல் யோகமாயாவான் தன்மையையும் இயக்கத்தையும் நடைபெறும்

பலதரப்பட்ட நாமரூபத்துடன் விளங்கும்; ஜலமும்! அணுப்பிரமாணமாவது, கூடுவதும் இல்லை. குறைவதும் இல்லை.

மண்ணோ! ஜலமோ! காலத்தால் எத்தனை நாமரூபம் ஏற்றாலும்; நாமரூபம்தான் மாறுமேயன்றி இருப்பு! தன்மையில், இருக்கிறது! இருக்கிறது!! என்ற இருப்பில் எந்த மாற்றமும் இல்லையென்பதே சத்தியம்.

ஆகவே, நாமரூப மாற்றத்தை மனம்! படைத்தோர், அழிவு! ஸம்ஹாரம் என்று, பேசுகின்றனரே தவிர, அழிவு என்பது இல்லவே இல்லையென்பதே, அனுபவஸ்தர்களின் வாக்காகும்.

இதுவே ஒன்று மற்றொன்றாய், மாறும் நிலையாகும்.

பேரறிவு!

ஒன்றுள்தான் 108

உரைமுடியும் அதை

அறிவாய்!

கூட உரைமுடியாது

எல்லா அனுபவ ஞானிகள் வாயிலாக அறிகிறேன் முடிந்தவரை.

2 ஒன்று மற்றொன்றினுள், மறைவதும்:—

இதில் ஓர் வேடிக்கை என்னவென்றால்?

இனப்பெருக்கம்!

என்றறியாய், ஒன்றிலிருந்து, ஒன்று பிரிந்து விரிவடைகிறது

வளர்வடைகிறது ஒன்றினுள் ஒன்று, ஒன்றி கலந்துமயமாகியும்! ஒன்றுக்கு ஒன்று

உணவாகியும்

மறைவதைப்

போல்!

தோன்றுகின்றதே யன்றி,

எதுவும் மறைய வில்லையென்பதே சத்தியம்.

இதைத்தான் ஓர் அன்பர் சொல்லும்போது?

தோன்றினமறையும்! மறைந்தன தோன்றும்!

சிறுத்தன பெருக்கும்! பெருத்தன சிறுக்கும்!

என்றும்;

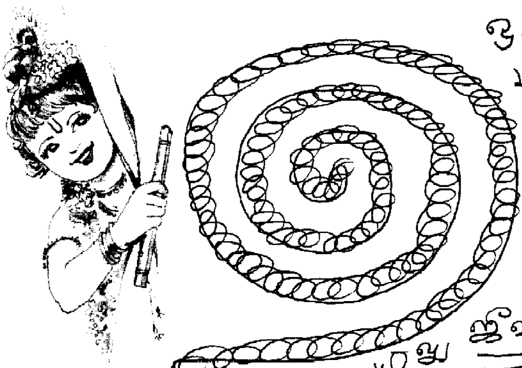

109

ஒன்றினுள் ஒன்று
மறைந்தும்!
ஒன்று ஒன்றுக்கு
உணவு ஆகியும்!
ஒழுங்காக இப்பிரப
ஞ்சத்தில் நடைபெறவில்லை
யானால் சிருஷ்டியின்
ஜீவ சந்தானங்களுக்கு
எந்த ஆதாயமும் கிடைக்காமல் போய்விடும்.

நீ எதைக் கொன்றாயோ, அது உன்னைக் கொல்கிறது.

நீ எதைத் தின்றாயோ, அது உன்னைத் தின்கிறது!

நீ எதைப் பாதுகாத்தாயோ, அது உன்னைப் பாதுகாக்கிறது.

என்றும், அழகாகவும், தெளிவாகவும், சொன்னார்கள்.

எப்படி ஒன்றில் இருந்து, ஒன்று தோன்றி,

விரிவடைந்து, வளர்கிறதோ? அதேபோல்

ஒன்றினுள் ஒன்று மறைவதும்!

ஒன்றுக்கு ஒன்று, உணவு என ஆகி மறைவதும்!

இயற்கையாகவே நடந்தால் தான்

சிருஷ்டியின், எண்ணிக்கை!

சிருஷ்டியின் விளைவுகள்:
இன்றைய மரம், (10)
நாளைய பலகை!
இன்றைய பலகை!
நாளைய மேஜை!
நாற்காலி! இன்றைய
மேஜை நாற்காலி நாளைய
விறகு. இன்றைய விறகு
நாளைய கரி—சாம்பல். ஆக
இப்படி **நாமரூபம்** மாறுமாறித்
தொடரும்

கூடுதல்! குறைதல்! இல்லாமல், எல்லாமே

பூரணமாய்! அதுவே ஆனந்தமாய்

பிரகிருதி சுழற்சி, எவ்விதபாகுபாடின்றி,

அன்றும்; இன்றும்; என்றும்; என்றென்றும்!

ஓரியல்பாய்! இருக்க முடியும்?

ஸ்தன் நிலையால்,

(3) ஸம்ஹார நிலையாகும் — இப்படி

நாமரூப, தோற்றமும்! **விளையாஸ்,**

இருப்பும்! மனதாஸ், மாற்றமும்!

விதி! என்ற கவைத்தால் **மறைப்பும்!**

மறைவும் இவ்வாறாக நடைபெறுவதை

ஸம்ஹாரம்! அழிவு நிலையால்

என்று, மனம் படைத்தோரால், பேசப்படுகிறது.

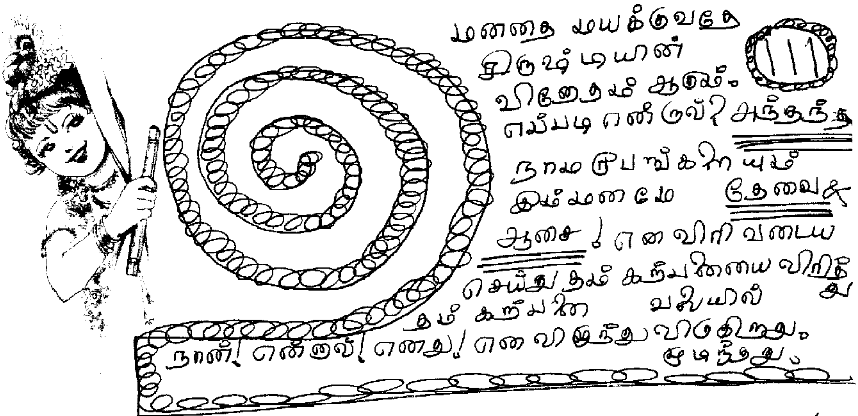

மனதை மயக்குவதே திருஷ்டியான் விதைதும் ஆகும். எப்படி என்றால்? அந்தந்த நாமரூபங்களையும் இம்மனமே தேவைக்கு ஆசை! எனவிரிவடைய செய்து தம் கர்மத்தை விரித்து தம் கர்மத்தை வழியால்

வைத்தியம் :- ஹரஹர மஹா தேவா! வாம தேவா!

இவைகளை **மாயாதானே!** செய்கிறது?

இதை எப்படி செய்கிறது?

பரமாத்மன் :- ஜோதிஸ்வரூபா! மாயாவின் காரியத்தை, மனதால் அறிய முடியாது.

அறிவால் அறியமுடியும். ஆனால் காணமுடியாது.

இதை உணர் :-

மாயா! என்றால், ஓர் மயக்கக் காட்சி.

மனம்! என்றால் அது ஓர் பிரட்சி!

இங்கு மயக்கம் என, யாம் சொன்னது மனதிடத்தில் ஆகும். காட்சி என, யாம் சொல்வது மாயாவிடம் ஆகும். காரணம் மனம் என்றால் இரண்டுபட்ட தன்மையால், பிரிவினைப்படுத்துவதே மனதின் சுபாவம்.

மாயா! ஒன்றை காட்டினால், அதை மனம் **இரு** நிலைகளாக் கண்டு **தோஷ!** குணங்கள், கர்மங்களாக்கி

இங்கு அன்பர்களுக்கு ஓர் சந்தேகம் (112) தோன்றலாம். அதே ஒலிக்கும்! பர ஒலிக்கும் வாக்கியாசம் கண்டாங்கள் இங்கு பரிபாமன் இடத்தில் ஸ்ரீ ஸத்குரு உணராயாடியதை எப்படி கவனிக்கவில்லை ஒலி ஒன்றே! ஆனால் கருத்தையை கேட்கலாம். வேறு வேறும் என உணர்க

உதாரணம் :— கயிற்றில் தோன்றுவது! கட்டையில் தோன்றுவது! சிப்பியில் தோன்றுவது! கானலில் தோன்றுவது! இப்படி ஒரு நாமரூபத்தை! இரண்டாகவோ, பலவாகவோ, கற்பிக்கின்ற, தோஷங்களால், உள் ஆழ்வது மனமாகும்.

இதுவேயே, நாமரூப ஜகம், விரிவடைவதும். ஒடுங்குவதும்; மனதின் செயலேயன்றி மாயாவின் செயல் அல்ல.

மாயா! ஒரு தோற்றத்தை மட்டும் உண்டு பண்ணும். மனம்! அத் தோற்றத்தை, பலபல, நாமரூப கற்பனை வடிவில், கண்டு களிக்கும்.

அவைகளை வீண்! உண்டு களிக்கும் போது, அது வேண்டாம் என, பேசப்படும். உண்மையாக பார்க்கில், அப்படியே இருக்கிறது.

உண்மை! மண் மண்ணாகவே இருக்கிறது.

நம் அம்ச

மனதே ||ஓ

இனம் என ஓர் வார்த்தை வருவதை நன்கு கவனித்தால் இறை வாக்காகிய

தெய்வம் மனுஷ்யாளும் என்பது பொருந்தும் தொடரும்.

வந்து! இருந்து! மாறி! மறைவதும் போல்,

மனம் கர்மங்களுடனும்: ஸ்ரீராமனை நோக்காமல், வாக்கிய சித்தத்திலேயே,

கவனம் வைத்திருந்த, அந்த வைத்தியம், ஓர் கேள்வி கேட்கும் நிமித்தம், ஸ்ரீராமனை நோக்கியே.

அங்கு ஸ்ரீராமனைக் காணோம். ஸ்ரீ ஸத்குரு தரிசனம் தந்து

ஸ்ரோத்ரியே! இவ்வாசகங்களை கூறிக் கொண்டிருந்தார்

வைத்தியம்:- ஹேகுருதேவா! ஸத்திய சொரூபா! ஸாந்த சிவரூபா! ஹே பிரபோ! ஸத்குருவர்யா! இது என்ன வேடிக்கை? என் ஸ்ரீராமனை எங்கே காணோம்? தாங்கள் எப்போது இங்கே வந்தீர்கள்?

ஸ்ரீஸத்குரு:- குழந்தாய்! ராமா! அவரவர் வாசகங்களை! அவரவரே, அகல வேண்டும்.

தெய்வீக காரியங்களை, அவர் புகல வேண்டும்.

ப்ராமாணிக்கத்தை! யாம் தான் புகல வேண்டும்.

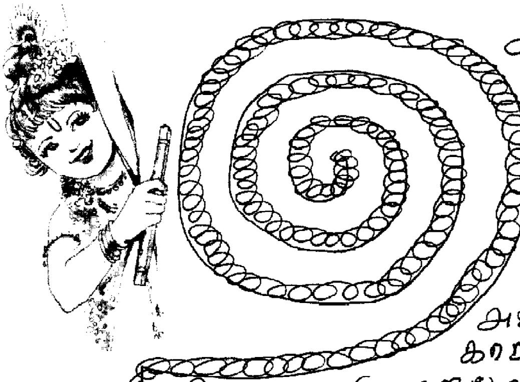

அதாவது முதலில் (14) தெய்வமானது மனித வடிவில்தான் வரும் என்பதும்; வந்தே ஆகவேண்டும் என்பதும் ஸ்ரீமஹான்களின் ஸ்வய அனுபவமாக இருக்கிறது. காரணம் :- உபநிஷத்தில் ஸ்ரீபரம்பொருளானது கருணையால் [illegible] தேடும்.

ஸ்ரீஸத்குரு :- இதுதானே மாபா! உன்னுடைய சம்பிரதாயம்? ஆகவே நீ சொல்லாமலேயே, அம்மணியை, யாம் ஏற்றுக் கொண்டோம். இது சரியா? தவறா?

வைக்கியம் :- சரி தவறு! எனக்கு, இன்னும் தூக்கி இருக்கிறதுபோல? இந்த ஒன்று அறிந்தது

எல்லாம் :- எல்லாம் நீயே! என்றால். அது என் ஸ்ரீபரம்பொருளையே சாரும். எல்லாம் ஒன்றே! என்றால் அது ஸத்குருவாகிய, உண்மையே சாரும்.

இதைத் தவிர, வேறு எதுவும் அறியாது ஐயனே! **குரு** வார்த்தை, குருதான் சொல்லவேண்டும் என்பதும், **ஸ்ரீபகவான்** வார்த்தை, ஸ்ரீபகவான்தான் சொல்லவேண்டும் என, ஸ்ரீமஹான்கள் வாயிலாக அறிகிறோம். அதைதான் கடைபிடிக்கிறீர்கள். இங்கு **வேஸ்பயினர** காப்பதை உணர்கிறோம்.

ஸ்ரீபகவானை 115

வந்தவனென்றும் மண் ஜீவ இருப்பியல்

எந்த வடிவத்தைநாம் நேரிட்டமாக கருதி

முடிவு செய்யும் போது

அம்பகவானுக்கு நம் அம்மா மனதை தொடவும்.

ஸ்ரீஸத்குரு:- எம் அறிவின் கொழுந்தாய் பாமா! இது என்ன புதிய வார்த்தை? பயிர் எது? யார்? வேலி எது? யார்? நாம்பது என்பது எந்நிலையில்? சற்று விளக்கம், கொடுப்பார்க்கவாம்?

வைத்தியம்:- ஜெபிரபோ! ஜெகயாநிதி! இது என்ன கேள்வி? இது தாங்கள் அறியாததா? போதும் ஐயனே விளையாட்டு? தாங்கள் வேறு! அவர் வேறல்ல! யாரும் வேறல்ல! எல்லாம் ஒன்றுதானே?

ஸ்ரீஸத்குரு:- நல்லா இருக்கே வேடிக்கை. யாமா பேதம் கற்பித்தோம்? உன் வாக்கில் தானே, வேலி என்றும், பயிர் என்றும், காக்கும் தொழில் என்றும், மூன்று நிலையில், பேதமான வாக்கு வந்தது. அதை பூர்த்தியடுத்து விட்டு நம் ஸத்தான உரையாடல் நிறைவு செய்வோம்.

அங்கு ஸத்குருவே ஸ்ரீபரமனும் ஆனார் போலும்? இருவரும் சேர்ந்து கொண்டே சொன்னீர்கள்? சொல்லம்மா? உன்னை விடுவதாக இல்லை?

உ

வடிவத்தை எடுத்தார் என்று சொல்லப் படுகிறது. ஆகவே இங்கு ஸ்ரீபகவான் தாம் விரும்பி ஒரு வடிவம் மனித வடிவம் என்றும் ஸத்யப்ரமாணமாகச் சொல்வதால் இதை:—

116

மனித வடிவத்தை வைத்து ஸ்ரீபகவான் வந்தார்

தொடரும்

அம்மைத்தியும் அவ்விருவர் திருவடிகளிலும், சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்து எழுந்தேன். ஹே மஹாத்துக்களே! ஹே சர்வேஸ்வரா! ஹே ஸத்குருதேவா! உங்கள் **கைபதுமை!**

நீங்கள் ஆட்டி வைக்கப்படி ஆடுகிறது. நீங்கள் இசைப்பிக்கப்படி ஒலிக்கிறது.

சொல்லும் நீயே! அதன் பொருளும் நீயே! அதை செவிமடுத்து கேட்பதும் நீயே! அதன் உட்கருத்தும் **உனதே!** எல்லாம் நீயே!

வாக்குக்கு எத்தனை வல்லமை உண்டு என்பதை அனுபவித்தவர்கள் உணர முடியும்.

வாக்கே! ஜகத்! ஜீவ! ஈஸ்வராதிகளாகவும்! அவர்கள் ஐக்கியமாகவும், இருக்கிறது என்பது ஸத்தியமே.

ஸ்ரீபகவான் வழிவந்தவை
மனிதனுக்கு 117
தந்தாரா? என்பது
தேவரகஸ்யமாகவே
இருக்கிறது. எது எப்படி
யாயினும் மனிதன்
தெய்வமே என்பது தவிர்க்க முடியாத உண்மை
யாகும் என ஸ்ரீமஹாரங்கன் சொல்லி முடித்தது.

இனி அகன் நிலையில் வரும் பகிர்வு
கேளுங்கள்.

திரிகர்த்தாக்கள் நிலையில், எம் ஸ்ரீ பரமன்
வாக்கே பயிர் ஆகும்.
அவர் விதைப்பவர் ஆகும்.
இதற்கு பாதுகாப்பாக வேலி என்பது
ஸ்ரீகுரு ஆகும்.
அவ்வாக்கின் பயன், தான்ய மணிகள்
ஸ்வய அத்வைதஞானிகள்
ஆகும் என, தன்னை உள்ளபடி உணர்ந்த, மூன்
மூன்று யுக ஸ்ரீமஹான்களின் கருத்தாகும். என சொல்லி
முடிந்த அவ்வைத்தியம்! அவ்விருவரின் ஸ்ரீபாதங்களிலும்,
ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து எழுந்தது.

ஸத்குருவும் ஓர் (118) தூலம் தாங்கி வந்து வாழ்வின் நிலையால் கடும் சாதனை செய்து, சோதனையையும்! வேதனையையும்! வசூதியம் செய்யாமல் கூம் வசூதியத்தில் ஒன்றிக் கலந்து: தொடரும்

இருவரும் ஆகா! ஆகா! ஷேஷ் ஷேஷ்! எனவும் போது, அங்கு ஸ்ரீமந் நாராயணனும்! ஸ்ரீபிரம்ம தேவனும்! பிரத்திய க்ஷமானார்கள். அம்மூவரும், (திரிகர்த்தாக்களும்) ஸ்ரீ ஸத்குருவும்! இணைந்த குரலில், கூறியதாவது:- ஹே ஆனந்த சொரூபமானவனே! பரஅம்ச மானவனே! இதை நாங்கள் அனைவரும் **தலைவணங்கி** ஒப்புக் கொள்கிறோம். என்றார்கள். பின் எம் ஸ்ரீ ஸத்குரு மகத்திரம் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

ஸ்ரீஸத்ஜெ:- ஹே ஆனந்த பாபாவே! **ஸிவ அனுபவம்!** அருவதாக இருந்தவன் மற்றும் அது உன் வாக்கே! வேத சாஸ்திர வேதாந்த **வாக்கு!** அமரர் கற்ற முறையா [illegible] விருந்து

ஆனந்தமாக
வாழ்ந்து காட்
டிறவிதான்
அவ்வுத்தம சீடன் (119)
நம்பிக்கையும்
வைராக்கியமும் பெற்று
ஜீவன் முக்தி அடைய வேண்டும் என்பதற்
காக ஸத்குருதாம் நடித்துக் காட்டுகிறார்.
முடிந்து.

வெளிவருவதாக இருந்தால், மற்றும் அறிந்து
பந்மைராண்களின்! வாக்காகவே.

ஓர் வேண்டுகோள்:- நீ கூறிய, இக்கருத்துகளை,
நான்கு! நிலைகளில், தோற்றுகிறது. அவை
(1) விதைப்பவர்! (2) விதை! (3) பயிர்!
(4) வெளியாகிய ஸத்குரு! ஆகிய இந்த நான்கிற்
கும், அருத்தமான தெளிவு! தரவேண்
டுகிறேன். எங்கள் அனைவர் சார்பிலும்.

வைத்தியம்:- ஜெகிரிகர்த்தாக்களே! ஓம்
ஸத்குரு தேவா! இதன் விளக்கமே தங்கள் தானே?
வேறு விளக்கம் ஏது? போதும் இம்பரீட்சை!
போதும் ஐயனே போதும்.

ஸ்ரீ ஸத்குரு:- பொறுமையான பொறு! அதற்குள்
மேலே சென்று விடாதே! இந்த விடையறிவிடு,
அப்புறம் உன் நிலையாலி நிலை. இத்துடன் இவ்வுரை
யாடலையும், நிறைவு செய்து விடலாம்.

உ

எல்லாம் நீயே! (1ம்) என்றால் அது சர்வார்ப்பணம் ஆகும்

எல்லாம் ஒன்றே! என்றால் அது பிரம்மார்ப்பணம் ஆகும்

என ஸ்ரீமஹான்கள் வாயிலாக அறிகிறோம்.

நைமித்யம்:- ஹே பஞ்சகர்த்தாக்களே! ஹே சக்தி தேவா! சக்தி வார்யா! ஓம் சரணாகதவத்ஸலா! உம்மை பணிமை! உம்மால் இயங்கப்படுகிறது. அதனுள் இருந்து, ஒளிக்கும் ஒளி! பரஒளியாக! வெளி வருகிறது. இதுவே சக்தியம்.

எல்லாம் நீயே! எல்லாம் ஒன்றே

(1) விதைப்பவர்:- திரிகர்த்தாக்களின் தலைவர் எம் பரப்ரமன்! ஆகும். இப்பெரிய உலகமே! விளை நிலம் ஆகும். நம் அம்மையனே! இனமும்! மற்றும் அனைத்து உயிரினமும்! தாவரங்களும்!

நீயே என்றும் (21)
அது ஓர் நாமரூபமுள்ள
ஸ்ரீபகவானை குறிக்கும்

ஒன்றே என்றும்
நாமரூப குணம் குறி காலம்
தேச வர்த்தமான மனவாக்கு காயம் கடந்த
பரசொரூபத்தையே குறிக்கும்.

அவரால் (அவர்களால் / திரிகர்த்தாக்களால்) விதைக்கப்பட்டன
இருத்திடிக்கப்பட்டன ஆகும்.

(2) விதை :- நான்கு வேதங்கள் ஆகும்.

அவை அவருடைய மூச்சுக் காற்றாகும்.

இந்த நான்கு வேதங்களும், மனிதகுலம் உட்பட,
அனைத்து ஜீவ கோடிகளுக்கும், பிராணன்!
ஆகும். இவ்விதையில் வாழும் நாமரூப!
தோற்றமும், அதன் இயக்கமும் இவை.

(3) பயிர் :- வணக்கம் தெய்வம்! என இரண்டாகும். இவ்விரண்டின்

ஸத்குரு

என்றால் அவர் ஒலி & ஒளி வடிவமேயாகும். **122**

நாமம் முக்கியம்

அவ்வநாமம் ஆளையும்

நாமம் ஒன்று சேரத் திரளத்தான் அதை பற்றி திரண்டு கடைத்தேற முடியும். தொடரும்.

இயக்கம்:— முறையே, புண்ணிய பாவம்!

(இது ஜனனமரணம்) ஸத்தியம் தர்மம்!

சொர்க்காதி மத்தியம் & பரமுக்திகள்

(+) வெளியாகிய ஸ்ரீஸத்குரு:— **வேலி** என்றால்

தடை! செய்யுமே (தடுத்து நிறுத்துமே)

யன்றி தண்டிக்காது! கண்டிக்காது! அதேபோல் நிலைகண்டு

ஓர் ஸத்குரு தேவரும்! தம் யோகமாயாவின் ↑

சுற்று தடைசெய்வாரேயன்றி கண்டிப்பும்!

தண்டிப்பும்! செய்யார்! செய்ய முடியாது! செய்ய இயலாது

அதேநேரம், ஓர் ஸத்குரு **ஸ்வயமாய்**

எங்குமாய்! ஏகமாய் இருக்கமுடியும்.

உ

நடை உடை பாவனை (23)

நிலையால்

பக்குவ ஆன்மாக்கள் வழி
யின் பற்றி போதமே நிலைக்கு
அப்படி செய்யமாட்டு இயக்கம் அற்ற தன்மை
யால் இயக்கம் உள்ள கால வடிவ ஸத்குருவாய்
வருகிறது. முடிந்தது.

என, ஸ்ரீமஹான்கள் வாயிலாக அறிகிறோம்.

ஓர் சாமானிய குரு! ஸத்குரு! ஆக முடியாது!

ஆக இயலாது! ஆனால் ஓர் ஸத்குரு! சாமானிய

குருவாக போதிக்கவும் (கண்டிப்பு தண்டிப்பு இல்லாமல்)

முடியும். முடிவில், அவர் வாக்கு பரத்திலேயே!

முடியும். நாமரூப ஜகத்தை கடந்தார்.

ஸாஸ்திர! வேத வேதாந்தமும்! அவரே ஆகும்.

இந்நிலையில் அவர், எப்பொழுதும் போது ஜீவநிலையால்

கருணை! உண்டு. ஆனால் காருண்யம்!

ஜீவ செயல்பாடு அவரிடம் இருக்காது! நிலைபெறும்.

ஸாஸ்திர! வேத வேதாந்தமும் அவராகவே இருப்பதால்

அவரே ஸ்ரீபகவானும் ஆகிறார். ஆவார்.

உ

வேலி ஆடுமாடுகளை உள்ளே வர விடாமலிருக்கும் (12) தமே தவிர விரட்டாது. தண்டிக்காது. வேலி பலமாக இருந்தால் அதைமீறி எதுவும் வர முடியாது. அதே போல் ஸத்குரு நம்மாகிய ஸத்குருவின் பலமானவர். அவரை மீறி எந்த நோயும் நெருங்கி வர முடியாது. பாதிப்பு வராது. முடிந்தது.

கருவிகளை, அழுக்க!

நிலையில் கண்டிப்பும் தண்டிப்பும் இல்லாத நிலையில் குருத்தாட்கொள்ளும் நிலையில் அவர் இருப்பதால் அவரை ஓர்!

கருப்புவேலி! என்பதை ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்வர்.

இருக்கிறேன் (விளக்கத்திலேயே) பார்க்கிறேன் (தெய்வீகத்திலேயே) முறையாக இம்பச் சென்று, அதாவது படிக்காத! (இருந்து கொண்டு,)

மாடு! (பரம்பொருளில்) ஒன்றி விடுவார். அவர் மாடு ஏற முடியாது. அது தேவை இல்லை. அவர்

சிவமாய்! இருப்பதால், அது தேவை இல்லை.

2008ல் நடந்த 125
மலேயாத் திரையால்
அனேக யோகிகளும்!
பல நூற்றுக் கணக்கானவை
பக்தர்களும் பலம்
பெற்று / பயன் அடைந்தனர்
என ஸ்ரீ ரமணர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.
மேலும் அவர் சொன்னது

கர்த்தாக்கள் இருவரும், இந்த குரலில் சொன்னதாவது:
ஹே அன்பான பாபாவே! அறிவான பாபாவே!
பணிவான கனிவான பாபாவே! உன் வார்த்தை
கேட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம். ஆறையும்!
கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறோம்.
பக்தியம்:- ஹே யோக ராஜ கர்த்தனே!
அனைத்தும் ஸ்ரீபக்ரு வாக்காலம் இந்த
ஸீமீக்கர் என்ன செய்யமுடியும்? அது ஓர் ஜட
சொரூபம்தானே?
ஸ்ரீ ஸத்குரு:- இடைமறித்தார் ஓம் அன்பான
பாபாவே! உன் வாக்கு ஸக்தியமே! நீயாகிய
ஸீமீக்கர் கலியாணவி பாமாகய!
பாலி ஏம்மடி ஒலிக்கும்? எம்மடி ஒலிக்க
முடியும்? ஆறையும் ஓர் அதி
முக்கிய ரகஸ்யம் என்ன வென்றால்?

1970 இல்
அம்புஜம்
அனைவரும் ஓர்
திட்டமிட்டு அதை
ஸ்ரீ அன்பர்கள் உன்னத்
திவ்ய பூஜை செய்து
அசத்தி ஸங்கல்பத்தை
அவர்களே நிறைவேற்றிக்கொண்டார்கள்
என்பதை உணர்ந்தால் போதும்.

126

ஸ்ரீ ஸத்குரு :- நீ வந்ததோ, அனைவரும் அறிந்ததே.

2008 ல் நடந்த மஹாயாத்திரையின் பயன்
பலம்! அதி அற்புதமானது. பல ஆயிரக்கணக்கில்
பயன் அடைந்தனர்! பலமும் பெற்றனர்!!
வெகு வெகு வெகு வெகு துரித முன்னேற்றமாகும்.
நீ வந்த காரியம், நிறைவுறும் தருவாயில் இருக்கிறது

சுப்பிரம்மானந்தனே!!!

பெற்று கலந்து மயமான யாகம். என்ற அழகு
வாக்குடன்! ஸத்ஸம்பாசன்! நிறைவு பெற்றது.
இருப்பது ஒன்றே. நடப்பது நலமே.
எல்லாம் ஒன்றே! அதுவே!

அதுவாமே! யாமே அது! அதுவே! இது ஸத்தியம்.

பாபா.

உ

இதில் நம் (127)

ஸ்ரீ ஸத்குரு அவர்கள்

நான்கு நிலைகளில்

விளக்கம் தந்துள்ளார்.

இதன் முக்கிய ரகஸ்யம்

என்னவென்றால்?

தொடரும்.

ஓர் தேவப் பிரம்ம ரகஸ்யம்!

(A) பரப்பிரத்தியக்ஷ!

சொரூப தர்ஸனம்!

(B) பரப்பிரத்தியக்ஷானுபவம்!

என்று, இருநிலைகளை, ஸ்ரீ மஹான்கள் ஸ்வய அனுபவ நிலையாய்ச் சொல்லுவர். இம்மடலில், தொண்ணூறாவது **90** பக்கத்தில், ஓர் வாசகம் வருகிறது. அதாவது, பரப்பிரத்தியக்ஷமாகவே! நீவிர் இவரும், காணும் நிலையில் வருபவர்கள். என ஓர் வாசகம் வரும். அதுபற்றிய, ஓர் சிறிய விளக்கம், பிரணவத்தின் பக்கத்தில் சிறிது காணலாம்.

அதுபற்றி ஸத்குரு **ஸ்ரீ தக்ஷிணா மூர்த்தியிடம்!** பாடம் கேட்கும் போது, அவர் திருவாக்கால், வெளிவந்த ஒன்றை, சற்று சுருக்க **தொகுப்புரையாக!** அவர் தைமதுமை

பர சொருபமே (128)

நாம் நாமரூபம்

கொடுக்கும் ஸ்ரீபகவான்
ஆக வருகிறது என்பது
ஸக்கியமே! அசோசரு
பதார்ஸமை அழியற்ற
அமைதியான பக்குவ ஆன்மாவிடமே நிலைபெறுகிறது
என்பதும் ஸத்தியமே.
தொடரும்

வேறு! கொண்டு வரைகிறது. மெய்! உணர்வால்
உணர்ந்து, அனுபவிக்க ஆசிர்வதிக்கிறோம்.

ஸ்ரீஸத்குரு தக்ஷிணாமூர்த்தி!
வாக்கியம்.

ஆதி! ஸ்ரீமஹான்களின் வாக்கு, எம்மிடம் வருகிறது
என்றால்:- பிரத்தியக்ஷ சொருப தரிஸனம்!
என்றும், " அனுபவம்! என்றும்,
பரம்பிரத்தியக்ஷ சொருப தரிஸனம்! என்றும்,
" அனுபவம்! என்றும்,
நான்கு நிலையால், அனுபவ ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்வர்.
இந்த ஆழ்ந்த கருத்தை, எம் ஆனந்த குழந்தைகளான,
ஜோதி யோகிகளுக்கும்

இ அப்படி கண்டு உணருதலே (129) பிரத்தியக்ஷ காட்சி என்றும் அப்படி உணர்ந்ததை வெளியால் காணல் சொரூபமே நாம் என உணர்தல் அந்தரங்க பக்கம் பிரத்தியக்ஷ அனுபவம் ஆகும்.

பின், எம் செல்வன் ரியு மனோரதமாவுக்கும்! சொன்னேன். அதையே, எம் பணாவின் குழந்தை! பாமரவுக்கும்! சொன்னேன். அதையே உங்கள் அனைவரின், நிமித்தமாக திரும்பவும் உரைக்கிறேன். சிரத்தையுடன் உணர்க! அது நாம் என ஆகுக!

ஓம் ஆத்மானந்த குழந்தைகளே!

(A) பிரத்தியக்ஷம் (சொரூப தரிசனம்) என்றால், நேருக்கு நேர் காணும் தெய்வ நிலையாகும். இது மனமானது, அகமும் புறமும் சேர்ந்து காண்பதாகும்.

இது அறிவின் கீழ் உள்ள அடுத்த நிலையாகும். விகாரமாக கண்டால் விகாரம் தான் காண முடியும். அமைதியாக கண்டால் ஆனந்தம் உணர முடியும். இந்த அமைதிக்கு இறை நாமமே! உறுதுணை. இதுவே பிரத்தியக்ஷ சொரூப தரிசனம்!

பரப்பிரத்தியக்ஷம் என்பது எல்லா நாம ரூபங்களும் 130 ஜடம்! அஜடம்!! சரம்! அசரம்!! அசைவன அசையாதன உயர்வுள்ளன! இல்லாதன அனைத்திலும் அதிகாரமாய் பரசொரூபமே நிறைந்திருக்கும் திரளான பேரறிவாய் உணர்ந்த மனது காண்பதே பரப் பிரத்தியக்ஷ தரிசனம் ஆகும்.

(B) **பிரத்தியக்ஷ!** அனுபவம்! என்றால்:-

நாமரூப, ஜகஜீவ, தோற்ற காட்சிகளை, அனைத்தும் என்னும் **பொம்மலாட்டம்!** திட்டமிட்டபடி, ஒழுங்காக, வினையின் படி மாற்றுக்கால், ஒரே நேரத்தில், ஸ்ரீபகவானின் **மாயா!** நடத்தி வைக்கிறதென்றும், உணர்வு பூர்வமாக, உணர்ந்து, அங்கு **ஸ்ஸாந்நியே!** என்ற சர்வார்ப்பணத் தோடு, ஒன்றி கலந்து, ஸ்ரீபகவத் சொரூபமாகவே **நாம்!** இருப்பது பிரத்தியக்ஷ அனுபவம் ஆகும்.

இது **சாக்ஷி!** நிலையாகும். (இது அறிவின் நிலையாகும்)

பரப்பிரத்தியக்ஷ! சொரூப தரிசனம் என்றால்:-

முந்தையது மனித நிலைக்கான பட்டம் குறிக்கும்.

இப்போது கூறுவது, அனைத்து ஜீவ கோடிகளையும் குறிக்கும். அதாவது?

உ

இதைச் சொன்ன இவ் அனுபவம் ஸ்வயமாகி (31)

அதாவது மண்ணே பரம்! பரமே மண்! அப்பரமே நாம்! என்பது வாக்கு வரிவடிவில் இல்லாமல்

பிரம்மானந்தமே தாம் தாமாய் இருப்பதே பரப்பிரத்தியக்ஷ அனுபவம் ஆகும்.

இங்கு சூக்ஷ்மமாகி, காணவும் உணரவும் முடியாதும்

பரமாத்! காணவும்! உணரவும்! முடியும்.

அதாவது, எல்லாம் மண்களும்!

அம்மண்ணை மாயா வானது மறைத்து! வைத்து அங்கு

விளையாடுகிறதென்று, மெய்யுணர்வால்,

எந்த நாமரூபமும்! விகார விகாரமும், அடையாமல்

ஸ்வரூபமே! என்ற நிலையில், மண்

ஜடமும்! மண் பதுமைகளாகவும்! கண்டும்! உணர்ந்தும்

அனுபவிப்பது, பரப்பிரத்தியக்ஷ சொரூப தரிசனம் ஆகும்.

அது பேரறிவின்! சர்வ சாட்சியாகும்.

(D) பரப்பிரத்தியக்ஷ! அனுபவம்

இது பேரறிவின் மகிழ்ச்சியும்!

உ

கண் இருந்தும் குருடாய்! காது இருந்தும் செவிடாய்! (32)
வாய் இருந்தும் ஊமையாய் பிரம்மானந்த சமுத்திரத்திலே உப்பு பதுமை என கரைந்து கலந்து பிரம்மானந்த மயமாகவே இருக்கும் நிலையே பரப் பிரத்தியக்ஷ ஞானாந்த ஸ்வய அனுபவம் ஆகும்.

அகண்ட, ஏக, ஐக்கிய ஞானத்தின்! அருப் பிரமாண சுவையின்! அனுபவமே ஆகும்.

இது வாக்குக்கோ! வரிவடிவிற்கோ! எட்டாத ஒன்றாகும். இதை அனுபவம் பெற்றவரே உணர்வர். ஏனையோரால் முடியாத ஒன்றாகும். இவ்வுதிரிகரணங்களையும், ஒன்றிணைத்து சொல்கிறேன் ஒன்றாய் அம்மூவரும் தோற்றம் இல்லாதவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற ஒளியும்! சாஸ்வத ஒலியும்! உடையவர்கள் ஆகும். இதை சர்வசாட்சி பாவத்தை பெற்றவரே மோனவாசி காணவும்! உணரவும்! முடியும் என ஸ்ரீஞானிகளால் கேள்விப்படுகிறோம்.

இத்துடன் இதை நிறைவு செய்கிறோம்
இருப்பது ஒன்றே நடப்பது நலமே!
அதுவே யாம்! யாமே அது! அதுவே நீ! இது சத்தியம்

பாபா.

(33)

இவ்வுலகமே மாயாவும் மனமும் இணைந்து விளையாடும் ஓர் விளையாட்டேயன்றி உண்மை அல்ல. அவ்விளையாட்டை ஆனந்தமாக ரசிப்பது நம் அறிவு! ஆகும். அவ்விளையாட்டில் தொடரும்

(1) அனைத்து ஜீவ கோடிகளின் எல்லா நாமரூபங்களையும்! அதனதன் விதியை! தூலமாக யோக்கிய வண்ணம் ஒழுங்காக போட்ட வேஷங்களுக்கேற்றபடி நம் ஸ்ரீபகவானே உள்! இருந்து ஆடுகின்றான். பொம்மைகள் ஆடுகின்றன!,

அவ்விளை ஆட்டத்தில் மனம்! ஆடிக்களிக்கிறது.

" " வினை! ஆடிக்கழிகின்றது.

" " விதி! இயல்பாக முடிகின்றது.

என மௌனாந்தமாகவே ஓர் தத்துவ ஆன்மா இருப்பதே பிரத்தியக்ஷ தரிசனமும் அனுபவமும் ஆகும்.

(2) எங்கெங்கு நாமரூபம் எப்படி எப்படி ஆடினாலும்! வீழ்ந்தாலும்! மறைந்தாலும்!

இ உடைமை! (34) உரிமை!
கொண்டாடி சஞ்சலம்
அடைவது மடமையாகும்
உடைமையையும் உரிமையை
யும் விட்ட மறு சுமைகள் நீ அறிவாகவே
இருப்பாய் அறிவு ஆனந்தம் ஒன்றே உண்டு

இது மாயாவும்! அதன் மகனை,
மாழும்! மண்ணில்! வீடுகட்டி,
மண்! பொம்மைகளை வைத்து விபரம் அறியா
பச்சை குழந்தைகள் விளையாட்டு விளையாடுகிறது
என உண்மையாகவே உணர்ந்து, போகும் வழியும்!
கொடுக்கல் வாங்கலிலும்! மக்களுக்கு!
பாராமல் எல்லாம் மண்ணே! மண்ணாகிய
பரமே! பரமாகிய நாமே! நாமாகிய பரமே!
என்ற உணர்வு நிலையில் இருந்து கொண்டு, காண்பதும்
அந்த அனுபவம் பெறுவதுமே, பரம்பிரத்தியட்சமான
தரிசனமும் & அனுபவமே! ஆகும் என, தன்னை உணர்ந்த
ஸ்ரீமஹான்களின் வாயிலாக
உணர்கிறேன்! அனுபவமும் பெறுகிறேன்!

பாபா

உங்கள் ஸ்வய அனுபவத்தில் 135

தெய்வம் மனுஷ்யாணாம்

மனித வேஷமிட்டு தெய்வம் இருக்கிறது

என்றும் தெய்வம் தோன்றாத் துணைவன்

தோன்றாமல் அதாவது ஸ்ரீ பகவானாக மனிதவடிவில் நமக்கு சேவை செய்கிறது என உணர வேண்டும்.

எம் ஆத்மானந்த குழந்தைகளே! ஓர் ஸத்திய வாசகம், நீங்கள் கேட்டதே! நீங்கள் படித்ததே! நீங்கள் உணர்ந்ததே! ஆனால் இங்கு, எவரும் அந்த

அனுபவம்! பெறவில்லை என்பதும் உண்மை.

ஆனால் " பெறத்துடிப்புடன் இருக்கிறீர்கள். " என்பதும் உண்மை " **பெற்றுவிடுவீர்கள்**

என்பதும், **எம்!** அசைக்க முடியாத **உண்மை** & நம்பிக்கையாகும்.

ஆகும். அவ்வாசகமாவது —

தெய்வம் மனுஷ்யாணாம்

என்ற மஹா வாக்கியமாகும். இதன் உண்மை என்னவென்றால்? (A) தெய்வம் இக்கலியில், **நேரே** வராது! என்றும், வரக்கூடாது என்றும், வரவியலாது என்றும் ஸ்ரீ மஹான்களின், ஸ்வய அனுபவம் இருக்கிறது. உன் சாதனையை அனுசரித்து அவஸ்யம் நேரில் வரும் அனுபவமும்

பிரத்தியட்சம்

நமக்கு முன்னால் (136) காணும் நாம ரூபங்களை, நாமரூப குண சம்பந்தமாக காணவும் உணரவும் வேறுபிரித்தறியக்கூடியதாக கண்டும் உணர்ந்தும் அனுபவிப்பது பிரத்தியட்சம் சொரூபம் கூலம் தொடக்கம்.

ஆரம்பத்தில் B ஆதி சிருஷ்டியில், அறிவு! மேலும் பிரகாசிப்பதாயும், ஜீவன் முக்தி பெறும் தோற்றம் பெருத்ததாயும், ஒர் தோற்றத்தை, உண்டுபண்ண தோற்றுவிற்கு தாம் எடுக்கும் ஜீவனின் திரிகரணங்களும் ஏகவடிவம்!

கொடுக்கலாம் என, தீர்க்கமான, ஒர் முடிவு எடுக்கும் போது, மூவரும் இணைந்த நிலையில்,

நம் வடிவத்தையே!! மனிதனுக்கு கொடுக்கலாம் என, முடிவு செய்தார்கள் என்று,

ஆதி ஸ்ரீமகான்கள் வாயிலாக அறிகிறோம். ஆகவேதான்?

தெய்வம் மனுஷ்யானம்! என்றும், தெய்வம் தோன்றாத் துணைவன் என்றும், அதாவது தெய்வம் நேரில் தோன்ற இயலாதநிலை,

மேலே சொன்னபடி அக்காட்சிகளை காணும் போது ஸ்ரீ பகவான் மாயா சம்பந்தம் கொண்டு ரூபத்தால் அவனுடைய லோகமாயாவே வெளி காட்சியாக அமைகிறது என்றும். உள் உள்ள சைதன்யம் ஸ்ரீ பகவான் என உணர வேண்டும் நாடகம்.

சிருஷ்டியின் நிமித்தம் தெய்வம் நம் வடிவில்தான் இருந்தது என்பதே ஸத்தியமானவை.

தம்மால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வடிவமான, மனித வடிவத்தில் அம்மா! அப்பா! தாத்தா! பாட்டி! அக்கா! தங்கை! அண்ணா! தம்பி! பேரன்! பேத்தி! முதலிய மாமி! ரத்த சம்பந்த கோத்திரமாகவோ! மாமன்! மச்சான்! உறவு! சுற்றம்! நட்பு! பழக்க வழக்க மனிதர்கள்! இவர்கள் அல்லாத, ரிபு கிளையால் முன் கூறிய நிலையால், அதிசயபந்தங்களாகவும்! அவசியம் வரும்! வந்தேதீரும்! வந்தே ஆக வேண்டும்! இதுவே தெய்வ நியதிகள்! யும் ஆகும் என, ஸ்ரீ மஹான்களின் அநுபவமாகும்.

இவ்வனுபவமானது பொறுமையுடன் **138**

பண்ணாவும்

இணங்கவிடமல்ல இது சத்தியமானது காட்சிகளும் உணர்வுகளும்

முக்கியத்துவம் கொள்கின்ற போது வேகம், அவசரம், தேக்கம் என்ற தாக்கம் கொண்டால் அனுபவம் பெற முடியாது

இதில் சூரியபடி, இருநிலைகளில், தெய்வம் வருவதால், மனம் மடைத்த, அனைவரும், சரீவ ஞானத்தையாக இருந்து கொண்டு, மனமய கற்பனை **பீதியை** கெடுத்து நாசம் செய்து **அறிவின் ஸ்திரத்** தன்மையில் நிலைத்து நின்றால்; தெய்வ தரிசனம் / சுகானுபவ **பிரத்தியட்ச** சொருப தரிசனம் **ஸ்வய அனுபவம்** / அவசியம் பெறலாம்

இதை எப்படி உணர வேண்டும் என்றால்???

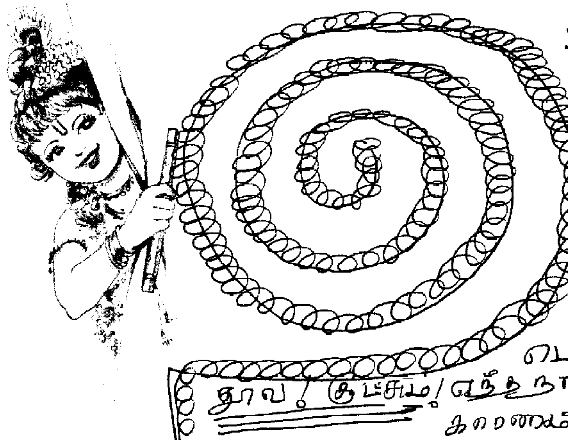

பரம பாக்யஸ்தம்

இது யோக 139

மாயா ஸமாவ்ருதம்

கொண்டாடும் இவ்வெ ஸ்ரீபகவான் காட்சி ப்ரத்யக்ஷம்

பெருமை காரணம் இவ்வெ தூல! சூட்சமம்! எந்த நாம ரூபமும் இல்லாமையே காரணம் ஆகும். தொடரும்.

கண்ணால் காணக்கூடிய, அநித்யமான சரீரங்களும், புண்ணிய பாப வினைக்கேற்ப ஆகும். அவரவர், வினையை அவரவரே, ஏழுசி காக பார்த்துப்பார்த்து அனுபவிக்கிறார்கள்

இதன் உண்மை எப்படி விளங்குகிறது என்றால்?

தெய்வம் நேருக்கு நேராக, நேரடியாக தோன்றமல் உன் விதியையும் இவைகளுக்கு, ஏற்றவாறு அப்போதைக் கப்போது, மனிதவடிவம் எடுத்து வருகிறது என, உணர்ந்தால் யத் பாவம் தத் பவது என்ற நியதியால், அவஸ்யம் தெய்வ தரிசனம் பண்ண முடியும்

இந்த அனுபவம் எப்படி இருக்கும் என்றால் எல்லாம் 140

மண்! பொருண்மையாக கண்டு உணர்ந்தால் அது யோகமாயாவாகும்

எல்லாம் மண்ணை கண்டு உணர்ந்தால் அது பரசொரூபமாகும் நாதடம்.

அப்படி பல விதமான வடிவில் வரும் ஸ்ரீ பகவானே! ஸ்ரீ பகவானே! காணவில், அந்த நாமரூபமாய், காண்பது உன்னுடைய,

சந்தேக, கலக்க, பயம் ஆகும்

இன்று உனக்கு இறை நம்பிக்கை, முழுமையாக இல்லாததே, காரணம் ஆகிறது இன்று உன் விஷயன் பழி, தொக்கல் பாவங்கள்!

போக்கு வழி நடைமுறை வகையில், உன் மனம் தோஷ குணங்களின் சிக்கி கொண்டு, ↑அவைகளை ஸ்ரீ பகவானுக்கு ஈந்த! மறுக்கிறது.

நன்மையும், தீமையும் பங்கயன் கொண்டு எதுவும்படி வருமோ? என சகியாகிருக்கும் ஏழை நெஞ்சே!

என்றும் எம் ஸ்ரீ பாதம் கடிகாரம்

இப்படி மண்ணை
கண்டு உண்டும்
நாராயணம். (141)

அம்மண் **நமக்கு**
அபவாக இல்லாமல்
மெய்யாக முழுமையாக
இருந்து அமுதவெள்ளமாக இருக்க வேண்டு
புரிந்து

அங்கு **வினையின்!** செயல்பாட்டை,
மறந்து, ஞானிகளின் சக்திய வாக்கை

எல்லோரும் நல்லவரே! என்றும்
நம்மவரே! என்றும்
எல்லாம் நலமே! தீமை இல்லவே இல்லை!

என்ற ஒரு உணர்வு இருந்தால், குருவாக்காலே
இருப்பது ஒன்றே! என்பதும்! நடப்பதும் அவனே!
உறுதி நிச்சயம் அவசியம் வந்தே தீரும்.

இதுவே **பரப்பிரஹ்மசுகம்**
சொரூப தரிசனமும்! மின் அனுபவமும்!!

இவைகளை ... ஆனந்தக் கண்ணீர் ...
இதனை நானே செய்கிறேன்.
இருப்பது ஒன்றே நடப்பது அவனே **பாபா.**
அடியார்க்கு அடியேன், ஜெய சத்தியம்.

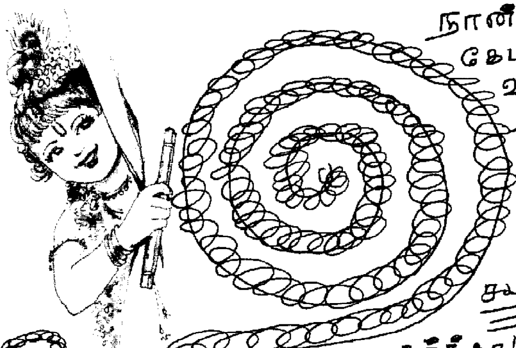

நான் கண்டேன். நான் கேட்டேன். நான் வாசனையை ஏற்றேன். நான் நடந்து சென்றேன். நான் கொடுத்து வாங்கினேன் என கை, ஒன்றிலும் ஒன் சம்பந்தம் இல்லாத நாக்கு, சம்பந்தம் கொண்டதை போலும் நானே கர்த்தா என்பதைப் போல் நடிக்கும்.

1 கண்கள் காண்கின்றன.
2 காதுகள் கேட்கின்றன.
3 மூக்கு வாசனையை ஏற்கிறது.
4 நாக்கு சுவைக்கிறது.
5 கால்கள் நடக்கின்றன.
6 கைகள் கொடுக்கவும் வாங்கவும் செய்கின்றன.
7 மொத்தத்தில் சரீரம் ஸ்பரிசிக்கப்படுகிறது.

நாக்கின், சுவையைத் தவிர, மற்றும் அறிவும், நாக்கு எந்த சம்பந்தமும், கொள்வதில்லை. ஆனால்?

நாக்கே கண்டதாகவும்! நாக்கே கேட்டதாகவும்! நாக்கே வாசனை ஏற்றதாகவும்! நாக்கே நடந்து போனதாகவும்! நாக்கே கொடுத்து வாங்கியதாகவும்! பேசி விளக்கம் கொடுக்கிறதே! புரியவில்லையா?

நாக்கே நான் கண்டேன் என்றும், நாக்கே நான் கேட்டேன் என்றும், நாக்கே நானே நுகர்ந்தேன்

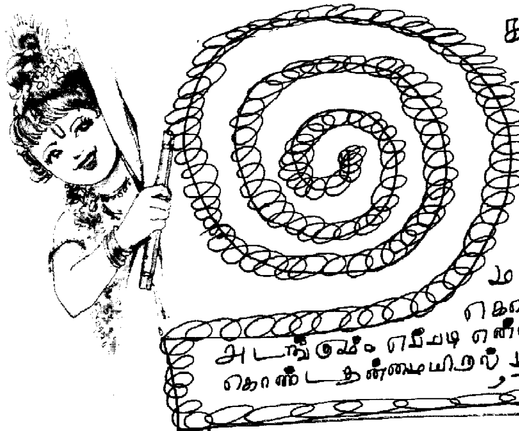

கர்மாக் கரு வினை (143)
நானே! உறுதி சொல்
கிறது. இதுவே, வினை
யின்னை விடுகிறது. இதனால்
ஜனன மரணம் தொடர்கிறது
இங்கு சர்வார்ப்பணத்தில்!

மனம், முழுமையாக உறுதி
கொண்டால், அவசியம் நாவு
அடங்கும். எப்படி என்றால் மனத்து மாயா உறுதி
கொண்ட தன்மையால், மனோ விகார எண்ணம் நாசமாகும்
முடிந்தது.

என்றும், நாக்கே நான் நடந்து சென்றேன் என்றும், நாக்கே நான் கொடுத்து வாங்கினேன் என்றும், **பேசுவது பொய்யா? மெய்யா?** உணர்வீர்.

(நாக்கு) தான் சம்பந்தம் கொள்ளாததை, தான் சம்பந்தம் கொண்டது போல், பேசுவது தவறுதானே?

இந்த நாக்கின் வாக்கே, அக்கினியாகும்.

" " " அமிர்தமும் ஆகும்.

கடும், சுடும், எதிர், எதிர்ப்பு, எரிந்த கடு, வார்த்தை, வந்தால் அது அக்கினியாகும்.

இதமான, மிருதமான, இறைகுரு உணர்வான இனிமையான, வார்த்தை வந்தால் அது அமிர்தமாகும்.

உங்கள் வாக்கே, உங்கள் எல்லாமாக இருப்பதால், உங்கள் கஷ்ட நஷ்டம், துன்பம்

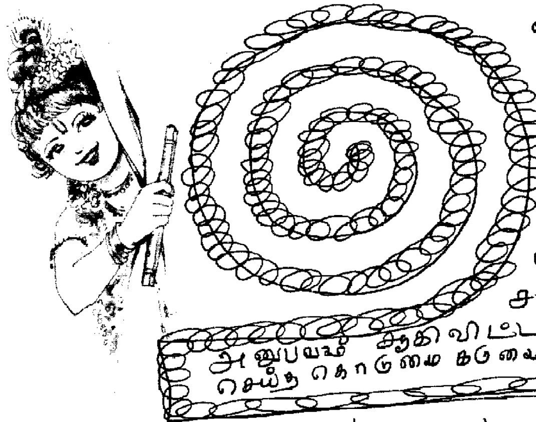

விரதம் என்பதோ!
சாதனை என்பதோ!
உன் நாவை!

காப்பதே விரதம்.
,, சாதனை.
எல்லாம் நீயே! என்ற
சர்வார்ப்பணமறிந்து
அனுபவம் ஆகிவிட்டால்; முன் உன் நாவால்
செய்த கொடுமை கடுமையிலிருந்து விடுபடலாம்.

துயரம்! வறுமை! பிணி! ஆகிய அனைத்து,
சஞ்சலங்களுக்கும், உங்கள் வாக்கே காரணம்.

வாய் (வாக்கு) காணாததை கண்டதாகவும்,
கேளாததை கேட்டதாகவும்

முடிவு செய்தால், இது ஸ்ரீபகவான் குற்றமா?
,, ,, ,, உங்கள் மனதின் குற்றமா??
என உணர்ந்து நோக்குவீர்.

அக்கினியை, நீ தெரிந்து தொட்டாலும் சுடும்.
,, ,, தெரியாமல் ,, ,, .
அதே போல்?

வாக்கால், தெரிந்து பேசினாலும், குற்றமே!
,, தெரியாமல் ,, குற்றமே!

இப்போது விபரம் தெரிந்தபின், உன் வாக்கானது,
அமிர்தமாக, மாறியிருந்தாலும் முன் அறிந்தோ,
அறியாமலோ, விதைத்த அக்கினியின்!
வாக்குக்கு நீதானே காரணம்?

காண்பதையும்! (145)
கேட்பதையும்!
அங்குள்ள வின் சம்பந்தம்
தெரியாமல் முடிவெடுப்
பது அவசர வேக
அறியாமை என்ற கவனக்
குறைவாகும். நிதானம்
பொறுமையுடன் உன் வாக்கு
வந்தால் அது உன்னையும் பாதிக்காது. அது
பிறரையும் பாதிக்காது.

அது இப்போது, நெருப்பாக மாறி, உன்னை சுடும் போது, அதை நீ தாங்கித்தானே, ஆக வேண்டும்

ஆனால்?

இப்போது உன் வாக்கு, அமிர்தமாக மாறி வருவதால் இந்த வைப்ரேஷனது, குளிர்ந்த, ஜலப் பிரவாகமாக, மாறி வருவதால், முன் செய்த அக்கினியின் சூடு, படிப்படியாக, படிப்படியாக, படிப்படியாக, படிப்படியாக குறைந்து மாற வாய்ப்பு உண்டு என நம்புவாயாக. உன் நம்பிக்கையே பலம், பலன்!

① உன் உபாசனை மூர்த்தியாகிய, ஸ்ரீ பகவானிடம் உன் குடும்பம்! உன் உடல்! சம்பந்த நிலையில். உன் விதியின்படி, நிகழும், கவலை, பயம்!

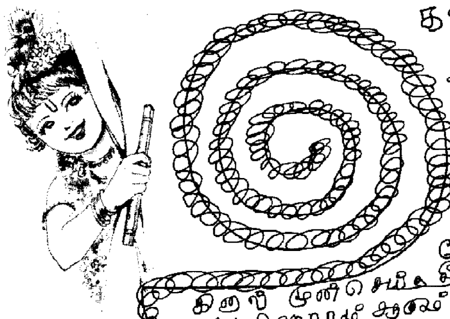

கஷ்டம், கவலை, துக்கம் (146)
துயரம், பாப நஷ்டம்,
இவை அனைத்தும் வருவது
உன் **போக்கே!**
காரணம் ஆகிறது. இப்
போது உன் போக்கு அடங்கி
முன் செய்த தீவினைக்கு நீ அடங்கி சேவை
இறை முன் ஆகும். வேறு சாந்தி வேண்டாம்
பரிகாரம்

கஷ்டம் நஷ்டம்! துக்கம், துயரம்!
வறுமை, பிணி! ஆகிய சங்கடங்களுக்காக,
வேண்டும் என்றே! வேண்டாம் என்றே!
பிரார்த்தனை பண்ணுகிறீர். அது வினையின் நெருக்
கத்தையும்! தொடர் வினையையும்! உண்டு பண்ணும்.
உன் ஸ்ரீ உபாசனை மூர்த்தியாகிய, ஸ்ரீமகவாணடம்!
நீ வேண்டும். உன் கிருபை வேண்டும். உன் காட்சி
வேண்டும். நீயே கதி! உன்னையல்லால் வேறு கதி இல்லை
என்றும்!
வினையின் கடுமை! கொடுமையை! தாங்கும்
சக்தியை கொடு. என வேண்டுங்கள். அது
உங்கள், வினை முடிச்சை! நாசம் பண்ணும்.
தொடர் வினையை துண்டிக்கும். ஆனந்தம் உண்டாகும்.

இருப்பது ஒன்றே. நடப்பது நலமே.
எல்லாம் ஒன்றே! அது சிவமே!
அது யாமே! யாமே அது! அதுவே நீ! இது ரகசியம்.

பாபா.

அன்பின் குடில்
எல்லாம் நீ!
Abode of Love
You Are Everything!